DE NIEUWSBODE,

wordt uitgegeven op DINSDAG van IEDERE WEEK, door J. QUINTUS, Redacteur & Eigenaar.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.

[illegible] per jaar, stiptelijk in vooruitbetaling. [illegible]

ADVERTENTIE-PRIJZEN.

Eerste 12 regels, voor de eerste plaatsing - 1,00
Iedere volgende [illegible] - 0,50
Voor elke volgende plaatsing - 0,25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25
(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

8ste JAARG. NO. 3. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 20 JANUARIJ 1857. GEHEEL NO. 367.

DE NIEUWSBODE,

IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK, BY J. QUINTUS, Editor & Proprietor.

Terms.

$ 2,00 per year, strictly IN ADVANCE.
All letters must be post paid.

Advertising.

One column one year,	$40
Two-thirds do. do. do.	30
One-half do. do. do.	25
One-quarter do. do. do.	15
One Square, (twelve lines) one year,	6
" " six months,	5
" " three months,	3
" " one week,	1,00
Each subsequent week	0,25
Business card, not over six lines, per year,	$5,00

Advertisements will be kept in until forbidden.

Onze Nederlandsche Correspondentie.

NO. 25.

ROTTERDAM, 14 December 1856.

De tweede kamer heeft de discussien over de begrootingswetten met ernst, onafgebroken waardigheid en met onmiskenbare bekwaamheid voortgezet en tot einde gebragt. Zoo als in ons vorig verslag den minister van Justitie, zien wij in dit overzigt den minister van Binnenlandsche Zaken aan een hevig kruisvuur in den parlementairen strijd blootgesteld, en ofschoon men dezen minister, nog meer dan zijnen ambtgenoot van Justitie, zijne vroegere geestverwanten zag verloochenen, bleef hij echter hardnekkig weigeren zijne beginselen over de toekomstige wet op het lager onderwijs mede te deelen.

Men zal gemakkelijk de onmogelijkheid inzien, om deze discussien, hoe belangrijk en veelbeteekenend ook, in den vorm van een brief op den voet te volgen, vooral als men weet, dat dit hoofdstuk alleen, de kamer bijna zes dagen bezig hield. Om echter onze lezers een volledig begrip te geven van al het voorgevallene, zullen wij bij die redevoeringen stilstaan, die een kennelijken indruk hebben te weeg gebragt, waardoor, met het antwoord des ministers, een geheel verkregen wordt.

Na het openen der algemeene beschouwingen over dit hoofdstuk, was het eerst aan het woord de heer *van Zuylen van Nyevelt*, bij wiens schitterende improvisatie wij al dadelijk den lezer moeten bepalen. Met eene zeldzame welsprekendheid zette hij allereerst uiteen, dat hij geregtigd was, nu nog naar de politiek der regering te onderzoeken, omdat zijns inziens de minister van justitie eene transformatie had ondergaan, waardoor deze als hoofd van het kabinet was geabsideerd en tot eene [illegible] vertegenwoordiger van den minister van Binnenlandsche Zaken was gesloten. Het was van belang na te gaan, wat men van dien minister kon verwachten; hij was als staatsman niet bekend, slechts meende men, dat hij sedert de laatste jaren, weinig strookende met zijne antecedenten, zich in eene godsdienstig-exclusieve politiek-reactionaire rigting had bewogen. Die rigting had zich sedert de April-beweging ontwikkeld; zij had het vorig ministerie doen ontstaan, daarna lauwheid betoond en het vervolgens bestreden, [illegible] zoodat [illegible] bestaan was. Er werd zelfs een dagblad opgerigt, hetwelk dagelijks verkondigde, dat kerk en staat een moest zijn. Intusschen bereikte die oppositie haar doel niet, omdat er geen bepaald voorwerp bestond; maar dat voorwerp werd gevonden in de wet op het lager onderwijs, en nu werd het volk op kerkelijk gebied opgezweept, om politieke doeleinden te bereiken; dat deed de partij die reactie en onverdraagzaamheid in haro banieren voert en het zou hem leed doen als het die partij gelukt ware haren lider in het kabinet te brengen.—De strijd werd gevoerd tegen de gemengde scholen. Dat trachtte men nu reeds eenigermate te verduisteren; maar dat kon niet gelukken; er bestaan bergen van petitien en daaruit heeft de redenaar er slechts één voor zich liggen uit Delft, die ook de handteekening van den tegenwoordigen minister van Binn. Zaken draagt. Daarin wordt o.a. gezegd, "dat overal de geschiedenis het doel van het onderwijs moet wezen en dat de geschiedenis in de gemengde school niet onderwezen kan worden, zonder de godsdienstige begrippen van sommigen te kwetsen." En nu kan spr. zijne verbazing niet verbergen, men wordt geroepen, om aan het verlangen der petitionnarissen te voldoen, men zegt niet dat de taak te zwaar is, maar noemt daarentegen anti-nationaal hetgeen men zelf verklaard heeft te verlangen. De minister had zich zeer verbolgen getoond, toen, bij de algemeene beraadslagingen, aan de optreding van dit ministerie eene bepaalde kerkelijke kleur was toegedicht, en had gezegd dat de aanneming daarvan niet het werk was van een eerlijk man. Spr. vraagt, in den loop zijner rede, of hij (na het boven aangehaalde) niet geregtigd is te gelooven, dat de onderwijs kwestie *niet* het ware doel der beweging was? De partij die de beweging heeft georganiseerd, heeft zij geene kerkelijke kleur aangenomen, om politieke doeleinden te bereiken? en dat doel, is het niet bereikt, door de optreding van de ministers van Justitie en van Binn. zaken? Spr. onderzocht nu naar het beginsel, om zich *boven* de partijen te stellen, en merkte daarbij aan, dat de minister, door den steen te nemen waarop hij gebouwd heeft, een anderen steen moest hebben, en waar zou hij dien vinden? Nagaande wat tot dusver door dien minister gedaan is, ontmoet hij het benoemen van vele commissien; hij wil dit het prijzen, ofschoon hij er het fransche spreekwoord op zou toepassen: qui trop embrasse, mal étreint; er is nog geen waarborg dat er iets goed tot stand is gebragt; alles acht hij op groot vertoon berekend. Of vergat de minister dat hij met eene speciale taak is opgetreden. Zes maanden is de minister nu het bewind; spr. zou gewenscht hebben dat hij de nijverheid, den landbouw, ja zelfs den openbaren gezondheidstoestand, in statu quo, hadde gelaten en al dien tijd besteed aan het onderwijs-ontwerp, waartoe de minister speciaal geroepen was. Wel verre van daar wilde de minister nog niet eens zijne bedoeling mededeelen en had slechts gezegd, "dat de kamer vrij was de bedoeling te *gissen*." Spr. wenschte iets meer bepaalds te hooren, voor de Kamer, voor de natie, maar vooral voor de petitionnarissen. Hij vergeleek vervolgens het ministerie van 1853 met het tegenwoordige. Het eerste had te veel vaderlandsliefde om niet in te zien dat aan den eisch zijner roeping (het weren der bisschoppen) niet kon worden voldaan; het veranderde dan ook spoedig van directie. Hij past dit toe op dit kabinet en besluit met den minister een goeden raad te geven. "Gij hebt reeds veel toegegeven; gij zijt reeds verre afgeweken van uw standpunt, in verband tot de roeping van het ministerie; welnu, leg alle valsche schaamte ter zijde, geef het ontwerp van uwen ambtsvoorganger terug, liever heden dan morgen; gij kunt alsdan rekenen op de ondersteuning van de groote meerderheid der Kamer."

Een aantal leden voerden vervolgens het woord en behandelde hoofdzakelijk dezelfde kwestie. De heer *Meussen* o.a. nam de zaak der petitie van den minister wat hooger op en leest daaruit nog de volgende slotphrase: "De ondergeteekenden kunnen het niet gelooven, dat de grondwet zoodanige noodlottige regeling van het lager onderwijs, (als in het vorig ontwerp bedoeld was) voorschrijft. Ware het zoo, dan zou daaruit slechts de noodzakelijkheid volgen, eener wijziging, omdat de grondwet toch niet de wet van onze ondergang zijn moet." hetgeen hem, spreker, onmogelijk voorkwam om in overeenstemming gebragt te kunnen worden met het beginsel van de gemengde school, door den minister thans voorgestaan. De heer van *Heyden Reinestein* is het eenige lid geweest dat regtstreeks het ministerie verdedigde; zijne rede kwam daarop neder, dat men de regering den tijd moest laten om het bevredigings-middel te zoeken en dat de kamer behoorde te wachten tot het gevonden was. De heer *van Hoevell*, eenige stellingen van dien spreker ter toetse gebragt hebbende, werd door hem verzocht, niet weder de lachtlust der leden gaande te maken.

Eindelijk was (in de zitting van den 1sten Dec.) de minister aan het woord. Hij besprak allereerst zijne antecedenten: hij had dat adres geteekend, om den hoofdinhoud, zonder juist met iedere bijzonderheid bekend te zijn; daarenboven meende hij, dat men, minister wordende, wel eenigzins van gevoelen konde veranderen! Intertijd (in 1853) had hij in de bezorgdheid gedeeld, niet omdat de R. K. het volle genot van godsdienstige vrijheid zouden erlangen, maar omdat men vreesde, dat het R. K. element praedominerend zou kunnen worden. Wat betreft, dat het ontwerp op het onderwijs nog niet gereed was, meende hij er op te moeten wijzen, dat er ook nog iets anders te doen was. Over de beginselen en grondslagen dier wet, kon hij niet spreken; die waren nu niet aan de orde. Spr. ontkende het regt der kamer niet, om hem haar votum van vertrouwen te onthouden; maar dat zou op zijn gedrag van geen invloed zijn. Alles wat over christelijk onderwijs was gezegd (d. i. de hoofdzaak der geheele discussie) meende hij op zijne plaats te kunnen laten, zonder daaromtrent thans zijne gedachte te formuleren. De minister ging vervolgens over tot het behandelen van spoorweg aangelegenheden.

Men ziet hieruit dat de rede van den minister belangrijker was om hetgeen hij verzweeg, dan om hetgeen hij sprak. De heer *Thorbecke* merkte ook dadelijk op, dat de minister het onderwijs met reuzenschreden had doorkruist en dat het weinige wat hij er van gezegd had, hem (spr.) het bewijs had geleverd, dat de minister met de zaak verlegen was.—De minister schijnt zelfs ook gevoeld te hebben, dat hij zich van zijne taak niet voldoende gekweten had; want hoewel de zitting van 1 Dec. niet eindigde met des ministers boven aangehaalde redevoering, meende hij nogthans bij den aanvang der zitting van den 2den die rede te moeten aanvullen, en wel hoofdzakelijk wat betrof de spoorweg kwestie, hetgeen den heer Thorbecke aanleiding gaf, om te vragen, of de locomotieven nu gebezigd werden, om de April-beweging en de vraag nopens het onderwijs te ontkomen. De minister zeide den heer Thorbecke wijders dank, dat hij zijne verlegenheid niet zou vermeerderen, want zeker zou hij in verlegenheid zijn, wanneer hij zich nu op het terrein van het onderwijs begaf. Het ministerie had een mandaat gekregen om eene wet op het onderwijs zamen te stellen, waarbij velen bezwaren werden weggenomen, en nu was alleen de *vraag* of het ministerie aan dat mandaat zou voldoen.—De heer v. Hoëvell nam hier uit aanleiding om op te merken, of de minister wel te dezer zake eene vaste overtuiging had. Waarop de minister later antwoordde, dat hij zich die aanmerking zou laten welgevallen.

Het was duidelijk dat deze houding van den minister een' onaangenamen indruk op de kamer te weeg bragt. Men stemde het den minister gereedelijk toe, dat eene wet, op het onderwijs niet zoo maar geimproviseerd wordt; doch dat was de vraag ook niet; men wilde slechts het raadsel kennen; waardoor de minister de bezwaren der petitionarissen zoude wegnemen, zonder de ronde bepalingen der grondwet te schenden. De minister, zich met raadselachtige volzinnen van de zaak willende afmaken, had wel verklaard dat men het Christendom, niet wettelijk van de volksschool geweerd wilde hebben, maar dat de mate van het Christendom, *niet* door de wet kon worden bepaald." Teregt vroeg de heer *Thorbecke* of men het Christendom met de maat wilde toemeten? Zou men in de eene gemeente *dit* en in de andere *dat* dogma toelaten, dan wordt overal de minderheid geweld aangedaan in strijd met de uitdrukkelijke bepaling der grondwet, die wil dat *ieders* godsdienstige meening geeerbiedigd worde; en wie zou het dogma bepalen? De gemeenteraden? doch de grondwet bepaalt dat het onderwijs wordt geregeld bij *de wet*. Nog een ander incident vermeerderde de moeijelijkheid. De minister van Justitie had hoogelijk geroemd de homogeniteit van dit kabinet en daarna als beginsel opgegeven, "dat het niet de taak der regering was voor de Christelijke opleiding van het volk te zorgen enz.", hetwelk in lijnregten strijd is, met het beginsel van den min. van Bin. Zaken. De kamer begon alzoo langzamerhand in te zien, dat het beginsel omtrent het onderwijs nog niet in den ministerraad was behandeld noch bepaald. Dit vermeerderde natuurlijk den aandrang om mededeeling van dat beginsel; want dit ministerie, (daaromtrent was men het volkomen eens, en het was meer dan eens officieel te kennen gegeven) was juist om de regeling van dat onderwerp opgetreden. Men vroeg dus met regt, "welke zijn de middelen, die gij daartoe zult bezigen. In dezen weinig opwekkenden toestand, kwam de heer *Sloet tot Oldhuis* aan het woord en het is bij diens rede, dat wij weder een oogenblik moeten stilstaan. Die edele en uitstekende volkvertegenwoordiger begon met der kamer in treffende bewoordingen zijn smartgevoel te kennen te geven, dat hij tegen den vriend zijner jeugd, den minister van Binn. Zaken, het woord moest voeren. Met levendige verwen schilderde hij, in het vuur zijner improvisatie, hoe die vriendschap tot de schoonste jongelingsjaren opklom! hoe hij altijd had gewenscht, dat den heer Simons, met een uitmuntend hart en een zoo helder hoofd begaafd, eene betrekking mogt ten deel vallen, waarin hij met zijne veelzijdige kennis, nut kon stichten voor het vaderland en hoe hij nu, bij diens optreding als minister van Binn. Zaken, niet de hand der vriendschap en gelukwensching drukken mogt! Met leedwezen had hij gezien, hoe de April-beweging in 1853 dat schrandere hoofd had medegesleept. Die waan, neen, die walm, is voorbij gegaan en dit ministerie is er welligt het laatste woord van. Bij zoovelen die zich toen hebben laten misleiden, had hij ook voor zijn vriend verzoening over, voor die afdwaling. Maar geene verschooning vond hij voor den man, die poogde den geest dier beweging weder te doen herleven en de laatste vonken daarvan weder wil opwakkeren. Daarop nu is hij niet gerust en meent den minister te moeten vragen, of hij zich wel geheel heeft losgemaakt, van die genootschappen, die het protestantisme ontsieren? Hij vraagt het den minister op het geweten af, of de vroeger aangehaalde en door hem (minister) geteekende petitie, niet doortrokken was van den geest der door hem bedoelde genootschappen en kan dan de kamer een onbepaald vertrouwen schenken aan dat lid van het kabinet? De redenaar ontwikkelde vervolgens, hoe de bewerkers der April-beweging slechts bespotting hadden geoogst en hoe het onderwijs moest strekken tot een nieuw onderwerp, om de beweging te doen herleven. "In een oogenblik", zeide spr. in substantie, "verbreidde zich door het geheele land het gerucht dat de bijbel van de school zou verbannen worden, en hij, spr., en honderd duizenden andere protestanten, die werkelijk gelooven, dat ook de allegorische oostersche stijl, waarin het boek der boeken, (dat hij gaarne erkent als de bron van al onze verwachtingen in de eeuwigheid) vervat is, niet geschikt kan geacht worden voor schoolgebruik, voor de jeugd beneden de 12 jaren; wij, zegt hij, werden uitgekreten voor ongeloovigen, ongodisten, arminianen, socialisten, materialisten, Rationalisten, Thorbeckianen, enz. enz. Men trachtte nu andermaal den Koning tot een speelbal te maken van godsdienstige geschillen; de spanning werd door petitien aangeblazen; men maakte de onkundigen wijs, dat zij moesten teekenen of zij Roomsch wilden worden of protestantsch blijven; de beweging won veld en het gemoed des Konings werd bewogen; schande over zulke raadslieden der kroon!! Met de beste bedoelingen roept de Koning het nieuwe kabinet in het leven, met het mandaat, om verzoening te bewerken; het kabinet verklaart het middel gevonden te hebben. Heeft de natie nu geen regt om dat middel te leeren kennen? Wat weêrhoudt den minister, der natie zijn elixir cordial te schenken? Wat, vraagt hij, geeft den minister regt te zeggen, doe wat gij wilt, gij zult mij mijn geheim niet ontfutselen? Waren vijf maanden tijds niet genoeg om het ontwerp te leveren?" Spreker ging vervolgens na welke bouwstoffen de minister aan het ministerie gevonden heeft, als o.a. het ontwerp *de Kempenaer*, het ontwerp *van Reenen*, enz. Maar niet alleen geeft de minister de wet niet, hij weigert ook te zeggen wanneer die gereed zal zijn, daarenboven is men niet genoeg bekend met de rigting van dit ministerie en vraagt hij, of men niet moest weten welk bewind men ondersteunt? Hij bidt den minister, zich over het onderwijs te erbarmen; elke regeling wacht op de vaststelling der wet; het lot van vele onderwijzers is kommervol; waarom verdaagt men dan dit onderwerp *zoo*? Spr. gelooft dat de minister tijd wil winnen, om den kwaden indruk omtrent zijn persoon weg te nemen; maar dan is het middel ongelukkig gekozen; nogmaals drong hij met warmte en indrukwekkend bij den minister op het geven van nadere inlichtingen omtrent het door hem gevonden middel aan; de minister erkent dat het een votum van vertrouwen geldt, en moet dan niet elk lid rekenschap aan zijn geweten geven van de stem die hij uitbrengt? Spr. zal zich nimmer in de rijen van eene bepaalde oppositie plaatsen, maar even als *Thorbecke* aannemen wat van dit ministerie goeds komt. Mogt nu zijne stem afkeurend zijn, dan zal zijne verhouding tot den minister voortaan zoodanig zijn, als een oud wijsgeer over de vriendschap verkondigde, terwijl een hoogere pligt hem zal leiden.

Wij zullen niet behoeven te zeggen, dat deze rede, van zulk een hoog gewicht man als de heer *Sloet* een diepen indruk maakte. Er had ook een incident plaats, dat wij even moeten aanstippen. De heer *van Lynden* beschuldigde den heer *Sloet*, 1. dat hij van den parlementairen strijd misbruik had gemaakt; 2. dat hij oneerbiedig van den bijbel en 3. oneerbiedig van den Koning had gesproken. Zegevierend wederlegde de heer *Sloet* het eerste punt, met de ongemeene aandacht die de kamer hem had geschonken; het tweede punt met zijn gevoelen vol te houden en tegen het gezag van den heer *van Lynden*, dat van een groot getal geleerden, die hij opnoemde over te stellen. Het derde punt noemde hij verradelijk, hij had niet anders gezegd dan dat men *getracht* had den Koning tot een speelbal te maken enz. Overigens zeide hij Oranje meer in het hart dan in den mond te dragen. De voorzitter kwam tusschen beide en bevestigde, dat de heer *Sloet* niet in het minste te kort had gedaan aan den eerbied, aan het geeerbiedigd hoofd van den staat verschuldigd. Keeren wij nu weder tot den minister van Binnenl. zaken terug. Met weemoed had hij zich de dagen zijner jeugd hooren herinneren, ja, de heer *Sloet* was hem steeds een getrouwe vriend geweest en hij kon het niet gelooven, dat mannen, die het vroeger zoo geheel eens waren, thans zoo ver van elkander verwijderd zijn. Hij betwist den heer *Sloet* schier het regt om over hem en anderen, die meenen een anderen weg te moeten inslaan, een blaam te werpen, overigens achtte hij het geschil tusschen twee vrienden niet geschikt voor deze vergadering, in weerwil van het verschil van gevoelen twijfelde hij wederkeerig niet aan zijn goed hart.—Hier sloot de minister zijne rede, zonder in het minst acte te nemen van de dringende bede door zooveel leden der kamer en zijne oudste vrienden tot hem gerigt.—De algemeene beraadslagingen werden daarop onmiddelijk gesloten en die over de afdeelingen en artikelen geopend.

Uit den aard der zaak, werden er nu locale onderwerpen behandeld en vermits daarover geen nieuw licht verspreid werd, kunnen wij volstaan met op te geven, dat de zes eerste afdeelingen van dit budget geleidelijk, vele artikelen zelfs zonder discussie of afstemming, werden aangenomen. Maar de zevende afdeeling is die van het *onderwijs* en hier ontvlamde de strijd op nieuw. Het was op het einde van de zitting van den 3den Dec. dat de heer *de Kempenaer* een geduchten aanval op het ministerie deed. Hij trad o. a. in eene breede vergelijking van een geneesheer, die bij een gewonde is geroepen, even als de minister voor de natie, om hare bezorgdheid weg te nemen omtrent het lager onderwijs, maar die in plaats van zich met den zieke of gewonde bezig te houden, zich bepaalde met het *onderzoek van andere zaken*, die met het doel van zijne komst in geen verband staan. Hij haalde daarbij het driespan, gelijk hij de drie zaken van onderwijs noemde; schetste de moeijelijkheden aan een gelijktijdig onderzoek daaraan verbonden, en welke den minister, die in 1849 de werkzaamheden der toen deswege vergaderde commissie heeft bijgewoond, niet onbekend waren. Hij deed de bepaalde vraag, wanneer de minister de wetten kon aanbieden; kan de minister daaraan niet voldoen, dan bleef hem niets anders over dan eene stem uit te brengen, waarvan de strekking zou zijn, om den heer des huizes te verzoeken een anderen geneesheer te zenden.

Reeds bij den aanvang der zitting van den 4den, nam de Minister het woord en verdedigde zich tegen de verdenking, dat hij de regeling van het onderwijs op de lange baan wilde schuiven. Desgevraagd, verzekerde hij bij zijne meening te blijven, om alle de drie wetten van onderwijs te gelijk te regelen; maar dit zeide niet dat dit bij *een* ontwerp zal geschieden; er zullen drie ontwerpen aangeboden worden. De kamer kan hem haar vertrouwen weigeren, aan zijne bekwaamheid twijfelen enz., maar zij moet zijne uitgedrukte meening eerbiedigen. Wat den tijd der aanbieding betreft, antwoordde de minister, dat hij, bij gezondheid en krachten blijvende, binnen drie maanden met de genoemde ontwerpen hoopte gereed te zijn, zoodat dan het *ontwerp* over het lager onderwijs *nog in deze zitting* kan behandeld worden. Overigens moest hij handhaven het standpunt waarop hij geplaatst is. *Hij* mogt niet komen in eene discussie, waarbij de geheele regeling van het onderwijs in aanmerking kwam. Door de discussie daarover te rekken, zou men hem nog menig onaangenaam oogenblik kunnen berokkenen, maar niet van zijn standpunt doen afgaan.

Men had kunnen verwachten, dat men nu van het uitgeputte onderwerp zou hebben afgezien. *Maar* de kamer werd op nieuw geirriteerd door den heer *Baud*, die den heer *de Kempenaer* bestreed. Hij wilde den geneesheer den tijd laten om den zieke te genezen. Daar en boven vond hij dit kabinet Nederlandsch nationaal en gegrondvest op het proprio motu des Konings. Hij werd echter teregt gesteld door den heer *Thorbecke*, die beweerde dat wij hier geen proprio motu des Konings kennen, maar alleen een Koning, regerende met een verantwoordelijk ministerie. Door den persoonlijken wil des Konings in het spel te brengen, doodde men de discussien en de parlementaire vrijheid en zou men gevaar loopen te zeggen, dat het gevoelen des Konings niet regt was. De heer *Baud* repliceerde hierop en haalde er de schriften van *Thorbecke* bij: waaromtrent deze verklaarde, zonder verwantheid zich op zijne antecedenten gerust te kunnen beroepen. De heer *Baud* hield zijne stelling, betreffende den persoonlijken wil des Konings vol, en signaleerde het verschil omtrent de opvatting der grondwet, tusschen hem en den heer *Thorbecke*, aldus: Hij, *Baud*, beschouwde die wet als gebouwd op horizontalen grond, *Thorbecke* daarentegen op een hellend vlak; waarvan aan het einde de republiek staat. De heer *Thorbecke* bleef het antwoord niet schuldig, en deed uitkomen hoe eenzijdig de heer *Baud* oordeelde. Hij vond de constitutie en de monarchie, wat de juistheid betrof, aan het uiterste van het hellend vlak, daar over wilde hij niet oordeelen, maar vroeg, of aan het andere uiterste niet staat het *Despotisme*. Zoo min de heer *Baud* nu despotisme wil, willen zij, wier gevoelen door dat wordt bestreden, de republiek.

Tusschen deze woordenwisseling in, was de heer *Kien* aan het woord gekomen, zijn doel was om het ministerie te verdedigen; maar of hij te zenuwachtig of onvoorbereid was, kon niemand beslissen; maar dit is zeker, dat de voorzitter hem tweemaal tot de orde moest roepen, waarna hij al spoedig zeide zich met den heer *Baud* te vereenigen en vervolgens eindigde, zonder veel meer dan eenige hartstogtelijke volzinnen gezegd te hebben.

De minister van justitie meende nu zijn ambtgenoot te hulp te moeten komen in den fellen strijd, o. a. omdat deze eenigermate ongesteld was. Hij vroeg, waarom er toch met zooveel vastheid werd aangedrongen, op het mededeelen van nadere bijzonderheden omtrent de regeling van het lager onderwijs? Met vertrouwen had de regering eenige hoofdbestanddeelen medegedeeld, als 1. de gehechtheid der natie aan hare christelijke wording; 2. de gehechtheid der natie aan de gemengde school en 3. dat de regering niet moet voorschrijven de *mate* van het christendom. Het zijn denkbeelden die de regering in harmonie wenscht te brengen; omtrent de wijze, *hoe die grondslagen te ontwikkelen*, meent hij zich niet te kunnen uitlaten; de taak was ook niet aan de orde, andere ministerien hebben een of meer jaren met deze wet gewacht en van dit ministerie vorderde men de wet dadelijk. De heer *Thorbecke* zeide in antwoord hierop, o. a. dat hij in dien aandrang niet deelde, *maar* tevens niet begrijpen kon waarom de minister, zoo zeer aangemaand, niet zijne *overtuiging* te kennen gaf. De minister van justitie vond wijders de antecedenten-polemiek, die zoo uitvoerig was geweest, zeer onedelmoedig. Hierop antwoordde de heer *Thorbecke*, dat hij die niet had gevoerd, maar dat men nu toch moest weten, wat een minister in zijn schild voert, terwijl de heer *Groen* hierop aanmerkte, dat als men de antecedenten polemiek moest laten varen, de zedelijke grondslag van het parlementaire gouvernement weggecijferd was. Spr. beschuldigde den minister niet van politieke oneerlijkheid, maar wel degelijk van politieke inconsequentie. Hij begrijpt niet hoe men afvallen kan van beginselen, die men jaren lang als lid van eene partij heeft beleden. De minister (van justitie) had gezegd, dat hij jaren lang voor de bijzondere school had gijverd; zelfs aan het hoofd der directie van zoodanige inrigting, waarvan hij de eerste opzigter was, had gestaan; maar dat hem dit niet belette als minister een ander gevoelen voor te staan. Dat was, zeide de minister, geen beginselloosheid, geen bukken voor de meerderheid, maar het was wijken voor de omstandigheden enz. De heer *Groen* zeide te dezen aanzien dat de minister voorzigtig moet zijn in de toepassing van diens begrippen over kerk en staat. De vraag is niet, is Nederland een christelijke staat, maar wel, hoe kan aan de behoefte eener godsdienstige natie voldaan worden.

Men ging alsnu tot de behandeling der artikelen en vervolgens van de andere afdeelingen over, die allen goedgekeurd werden en in de zitting van den 5den kwam het tot eene stemming over het geheele hoofdstuk, waarbij echter de stemmen staakten, daar zich 32 leden voor en 32 tegen verklaarden. Een tweede moest nu den volgenden dag plaats hebben en middelerwijl werd met de discussie over andere hoofdstukken voortgegaan. Dit was tot zekere hoogte noodlottig voor het hoofdstuk Binnenlandsche Zaken; want Hoofdstuk VI (Hervormde en andere Eeredienst en), werd na weinig discussie aangenomen met 54 tegen 0 stemmen en toen kwam het Hoofdstuk VII (R. K. Eeredienst) aan de orde, en bij de discussie daarover kreeg de kamer de zekerheid, waarop wij reeds vroeger gewezen hebben, dat over het lager onderwijs bij de regering nog geen bepaald beginsel bestond en de zaak bij den ministerraad nog niet was afgedaan. De heer *L. D. Storm* namelijk beweerde dat een minister van R. K. Eeredienst een man zonder invloed moest zijn uit den aard der zamenstelling van het kabinet; hij zou liever een Katholiek, met een andere portefeuille belast zien hebben. De minister van R. K. Eeredienst bestreed hem en beweerde dat hij wel degelijk voor *allen* nuttig en noodig was en als bewijs hiervan zeide hij: "Er kan, naar mijn gevoelen, geene gemengde school in Nederland bestaan, die ontoegankelijk is voor de kinderen der Roomsch Katholieken. *Mogt* dat de bedoeling zijn mijner ambtgenooten, dan zou ik liever de pas aanvaarde portefeuille nederleggen, dan te handelen in strijd met de belangen mijner R. Kath. landgenooten." Deze minister gaf dus duidelijk te kennen, dat de verzekering der homogeniteit van het ministerie op dit punt, minst genomen, voorbarig was. Dit hoofdstuk werd weder aangenomen met 52 tegen 10 stemmen.

In de zitting van den 6den was het eerst aan de orde het hoofdstuk marine (VIII) doch even voor de gewone pause, werd de stemming over binnenl. zaken hervat. Dezelfde leden waren aanwezig en ook dezelfde bleven absent. De uitslag was dus dezelfde als den vorigen dag en alzoo is het hoofd. binnenl. zaken, vermits daarover tweemaal

---

FEUILLETON.

Vervolg van No. 2.

DE GEHEIMZINNIGE SPANJAARD.

VRIJ VERTAALD VOOR "DE NIEUWSBODE,"

DOOR H. W. A. VAN CATZ SMALLENBURG.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De kaarsen brandden nog op de schoorsteenlijst, en hoewel het reeds laat was, kon toch geen licht dit vertrek binnendringen. Er was geen raam in hetzelve. Nadat de jongeling zich aangekleed had, zeide Old Willie dat het ontbijt spoedig gereed, en het hem aangenaam zoude zijn, zoo hij gedurende hetzelve, zijne geschiedenis mogt hooren. "Gij zult mij armoedig voorzien vinden," zeide de gastheer, "doch ik twijfel niet, of uw eetlust zal wel zoo opgewekt zijn, dat gij, ten minste, voor deze gelegenheid, het wel voor lief neemt. Door de goedheid van eenen vriend echter, die dezen nacht, zeer onverwachts aankwam, zal ik u misschien kunnen verrassen [illegible]."

"Gij spraakt van een bezoek," zeide de jongeling, [illegible]

[illegible]

"[illegible] voor heden laten [illegible] wij zullen daarvan nader spreken." [illegible]

[illegible] Willie [illegible] het ontbijt, [illegible]

"[illegible] heden," zeide Willie, zonder zich om het [illegible] des vreemdelings te bekommeren, en toen het meisje geboord had, dat Willie zijn ontbijt gereed maakte, [illegible] en de oude zorgde zelf voor het aanregten der tafel, en beiden zetten zich, om een maaltijd te beginnen, die den hongerigen jongeling uiterst welkom was. Een kop heerlijke koffij, een gebraden visch versch uit de in de nabijheid stroomende beek, een paar eenden en een stuk gebraden lamsvleesch versierden de tafel, en de oude waterman, benevens zijn gast, lieten de voor hen staande spijzen ten volle wedervaren. Een glas heerlijke wijn werd ten slotte te voorschijn gebragt, en de vreemdeling, die nog nimmer dergelijke spijzen, in zulk eene volkomenheid en zoo uitmuntend toebereid, aangetroffen had, begon zich zeer te vragen, van waar dit alles kwam, en als dit de armoedige kost zijns gastheers was, wat hij dan goed noemen moest! Doch deze gedachten werden door het aanbrengen [illegible] het meisje afgebroken, die, op eene innemende wijze den ouden aanziende, [illegible] bundel bloemen droeg, die zij [illegible] in den tuin geplukt had. Hoewel het meisje nog zeer jong was, kon de vreemdeling zich echter niet herinneren, ooit een aantrekkelijker persoon gezien te hebben. Haar stem scheen een leven in zijne ziel te wekken, dat hij te voren nog niet gekend had. Zwijgend staarde hij op de voor hem staande schoonheid. Zij trad naar den ouden toe en zeide: "Hier is een ruiker voor u, vader Willie. Het jaargetijde is nog koud en de nachtlucht heeft de knopjes beschadigd. Zij zijn echter schoon en ik wist, dat zij u zeer aangenaam zouden zijn."

"Ik dank u, Blanche. Kom van avond weder terug, zult gij?" Het meisje lachte en zeide Old Willie vaarwel. Zij wierp eenen blik naar den jongeling, [illegible] verliet de kamer. De jongman was zeer verwonderd, [illegible] Wat doet zij op deze eenzame plaats? Wie was het [illegible] "Het is [illegible] van mij," [illegible] Alles werd hem meer en meer onverklaarbaar, doch hij [illegible] eenige ophelderingen vragen, en de wachtte bij [illegible] tot zij te zien [illegible] Wat er in den [illegible] Zij drouken nog eenigen tijd; eindelijk brak de oude het stilzwijgen af. "Ik [illegible] dat gij ons ontbijt draaglijk hebt gevonden."

"Uitmuntend," antwoordde de jongeling.

"En ik heb u [illegible] niet te [illegible] [illegible] uwe geschiedenis te verhalen."

"Werkelijk, mijnheer! [illegible]"

"Dat doe ik [illegible] Doch gij [illegible] het ontbijt vergeten, uwe levensgeschiedenis te verhalen."

"Ik heb het niet vergeten, doch verzeker u, dat zij weinig belangstelling zal inboezemen."

"Hoe weet gij dit?"

"Ik denk het maar, dat in mijne armoedige geschiedenis weinig is, wat uwe belangstelling kan opwekken," zeide de spreker en zuchtte.

"Dat doet er niet toe. Uwe zonderlinge aankomst op deze plaats, op zulk een ongewoon uur, uw gedrag, dat gij in het water sprongt, en uwe gemoedsbewegingen gedurende uw kort verblijf bij mij, hebben mijne nieuwsgierigheid grootelijk gaande gemaakt. Ik heb u het leven gered, en gij zult mij gaarne uwe geschiedenis willen stellen."

"Ik kan u zulk eene kleine dienst niet weigeren, en uwe goedheid jegens mij, is mij borg genoeg, dat gij mij geen leed zult doen. Mijn verhaal zal kort zijn, doch ik reken op uwe edelmoedigheid, dat alles wat ik u zeg, onder ons blijft, uit gronden, die voor u [illegible] duidelijk zullen zijn."

"Gij hebt niets te vreezen, wij zijn alleen."

"Mijn naam is Karel Defoe," begon de jongeling, "Ik ben bijna 20 jaren oud. Van mijne ouders weet ik weinig; slechts zoo veel als ik van anderen hoorde, hetgeen ik nader zal ophelderen.

Sedert de laatste vier jaren was ik klerk in een aanzienlijk handelshuis, alwaar ik mijn koopmanskennis in vijftienjarigen ouderdom begonnen heb. Tot dien tijd had ik eene gewone opvoeding genoten, en werd vroeg bevond ik mij in de groote stad New York, aan mij zelven overgelaten, en met het vertrouwen dat ik in mijne bekwaamheden en de weinige talenten, die de Voorzienigheid mij [illegible] had, om in mijn onderhoud te voorzien. Wanneer gij—en ik denk dat gij dit wel eenigermate zijt—met de verzoekingen zijt bekend, welke in eene groote stad den jongeling omgeven, die zonder leiding aan zich zelven is overgelaten, dan kunt gij u verbeelden, in welke gesteldheid ik mij bevond, toen ik op den leeftijd, dien ik zeide, New York rondzwalkte, om betrekking te zoeken. Ik was echter gelukkig en vond in een aanzienlijk huis eene plaats; ik werd [illegible] die hooger steeg, tot dat mijne verdiensten erkend werden, en ik eene betrekking verkreeg, die meer dan voldoende was, om in al mijne behoeften rijkelijk te voorzien. Doch nimmer spaarde ik van mijne verdiensten eenen enkelen dollar. Ik werd bekend met lieden, wier namen ik u niet behoef te noemen; [illegible] mijne uitgaven, dat wat ik [illegible] Ik werd [illegible] in het laatste jaar, [illegible] mijn gehalte [illegible] dat ik slechts naar geld verlangde, naar geld, om mijne wenschen te kunnen bevredigen; en om het te verkrijgen achtte ik alle middelen gelijk.

Desniettegenstaande," ging de jongman voort, "hoe wonderlijk ook deze bevestiging schijnen moge, heb ik toch nimmer eene regtstreeks oneerlijke handeling begaan. Neen, mijnheer! ik geef er u het woord eens ongelukkigen, doch, ten minste wat diefstal betreft, eerlijken mans op, dat ik nimmer, uitgezonderd bij het gelukkige spelen, eene cent verwierf, die ik niet eerlijk verdiende. Doch, zoo als ik u reeds gezegd heb, mijn gemoed was door slechte gezelschappen verpligt, en [illegible] maand, werd mij [illegible] persoon, [illegible] de voorslag gedaan, om eene bank in de stad te berooven. Ik verzette mij tegen dit plan. Men noemde mij eenen lafaard. Ik vermeed daarop het gezelschap der *lieden*, die mij als medehelper bij zulk eene misdaad hebben wilden, maar zij lieten mij niet los. Voor acht dagen kwamen wij in onze gewone bergplaats tezamen. Wij speelden een gewoon *kaartspel*. Gedurende hetzelve traden eenige vreemden in het vertrek, die ik nooit bij elkander zagen. In denzelfden nacht werd in eene bank ingebroken, en eene groote som in goud en papieren gestolen. Twee dagen daarna, bevond ik mij met drie mijner schuldige kameraden, die wisten, dat ik onschuldig was, in een streng arrest, onder de vreeselijkste beschuldiging, [illegible] ten New York naar de gevangenis gevoerd. Dit eerste onderzoek had ten gevolge, dat wij allen tot een verhoor arrest verwezen werden, en ons crimineel proces tegen de volgende maand werd aangekondigd. Ik wendde, betuigde mijne onschuld. Te vergeefs trachtte ik te bewijzen, dat ik tijdens de inbraak te huis geweest was. Ik verzocht mijne kameraden mijne onschuld te betuigen, doch zij zwegen. Tot laat in den nacht had men mij nog in hun gezelschap gezien; ons spreken over de uitvoering des plans was gedeeltelijk beluisterd geworden. Ongelukkigerwijze was ik dezen nacht zeer laat naar huis gegaan; de nachtwacht had mijne kameraden voor middernacht in de nabijheid der bank gezien; alles [illegible] zou mij te verpletteren, en men zou met een gebroken hart beweging [illegible] in [illegible] mijne [illegible] wegens eene schrikkelijke misdaad af te wachten.—

DERDE HOOFDSTUK.

"Het is niet mogelijk, mijnheer! u de verschrikkelijke ellende te beschrijven, waaraan ik na mijne onregtvaardige gevangenneming ten prooi was. Woorden zijn niet in staat, om [illegible] mijn toestand te [illegible] Ik was echter eenige hoop voor mij, [illegible] slechte kameraden, die de [illegible]

de stemmen hebben gestaakt, volgens alinea 3 van art. 101 der grondwet, *verworpen*.

Het hoofdstuk marine gaf geene stof tot veel aanmerkingen. Men kwam algemeen den minister met vertrouwen tegemoet. Betreffende een aanmerking van den heer van Lynden, over het schip, de *Koppename*, dat volgens hem, in West Indie alleen gebezigd werd om op het wegloopen der slaven te passen, gaf de minister te kennen, dat hij, indien dit waar is, het zeer zou afkeuren. Het hoofdstuk werd aangenomen met eene meerderheid van 53 tegen 5 stemmen.

In de zitting van den 8sten was hoofdstuk IX A (nationale schuld) aan de orde. De HH. *Thorbecke, von Bosse* en *Sloet* stelden voor, dit Hoofdstuk *na* de wet op de middelen te behandelen. Dit werd door den minister bestreden en ten slotte bepaald, dat het *na* kolonien, juist vóór die wet in beraadslaging zou genomen worden. Gemelde heeren hebben daarna voorgesteld, (op grond dat de bijdragen uit de koloniale geldmiddelen *f* 13,035,549 meer zullen bedragen dan geraamd is, en dat in het domein-fonds meer dan *f* 1,000,000 beschikbaar is) de voordragt op de middelen te wijzigen en de som voor amortisatie van schuld met *f* 6,000,000 te verhoogen, als wanneer er nog genoeg overblijft, voor buitengewone behoeften.

Het hoofdstuk IX B (finantien) leverde geen stof tot buitengewone discussien en werd aangenomen met 48 tegen 10 stemmen.

Het hoofdstuk X (oorlog) gaf in de zitting van den 9den aanleiding tot een onaangenaam incident. Men weet dat de minister van oorlog zeer prikkelbaar is en spoedig de hand naar den degen uitsteekt. Men herinnerde zich het gebeurde met de HH. *Poortman* en *van Zuylen*, en ofschoon nu de begrooting van oorlog algemeen te hoog gevonden werd en er geene buitengewone omstandigheden aanwezig waren, die dit schenen te wettigen, traden er nogthans geene sprekers op; dit gaf den heer *Schimmelpenninck* aanleiding om de leden uit te noodigen en hunne bezwaren toch op te geven. De heer *van Bosse* bestreed toen de begrooting en trad in eene vergelijking tusschen het budget in Belgie en het onze, in verhouding tot de legers der beide landen, waaruit scheen te blijken, dat wij bij geringer legermagt, meer betaalden. De minister, wel verre van den vertegenwoordiger te wederleggen, zeide: "daar de ondervinding geleerd had, dat men de cijfers van dien vertegenwoordiger niet kon vertrouwen en zonder het juist te weten, stelde hij er zich verantwoordelijk voor, dat ze onjuist waren." "Ik moet zeggen," zeide de minister, "dat ik voor deze wijze van doen geene andere explicatie kan vinden, dan dat men alle middelen aanwendt, om den vredelievenden Nederlandschen burger op te zetten tegen den minister van oorlog en tegen zijn departement; en men getroost zich naderhand, wanneer de zaak toegelicht wordt, met te zeggen: si le charbon n'a pas brulé, il a du moins noirci." De voorzitter nam daarop het woord en zeide, "dat hij het toeschrijven van onedele bedoelingen aan een lid der kamer, zooals de minister van oorlog gedaan had, *ongepast* achtte en verzocht, dat de minister zich daarvan voortaan mogt onthouden." De minister zeide dit voor hem eene erge straf te achten. De heer v. Bosse bedankte den voorzitter uit naam van de kamer en vroeg den heer Schimmelpenninck, of hij nu begreep, waarom men over dit hoofdstuk niet discuteren kon? Nog eenige leden voerden het woord, waarna het hoofdstuk in stemming kwam, doch de stemmen staakten met 31 voor en 31 tegen; zes leden waren absent, die men met telegraaf en stoom, tegen den volgenden dag in den Haag trachtte te krijgen. Vijf kwamen er op en daarvan stemden er drie voor, zoodat het Hoofdstuk Oorlog met de meerderheid van eene stem werd aangenomen. Had de heer Slicken van Domburg, wiens broeder juist dien dag ter aarde werd besteld, ter vergadering kunnen komen, dan zouden de stemmen vermoedelijk weder gestaakt hebben en ook de begrooting van oorlog verworpen zijn.

Het hoofdstuk XI (Kolonien) was nu in beraadslaging. De voorzitter had de volgende orde van beraadslaging vastgesteld. 1) over het Koloniaal beheer in het algemeen; 2) over de Oost Indische in het bijzonder; en 3) over de West Indien. Er werd allereerst uitvoerig gehandeld over eene directe pakketvaart op O. Indie en het *laissez aller* veroordeeld, dat te dien aanzien gevolgd was. De commissie van onderzoek naar de gevolgen en den invloed van het kanaal door de landengte van Suez, kwam daarbij ter sprake. Men beschouwde dat als *eene in* de lucht hangende zaak, die, vermits de Engelschen er tegen zijn, misschien nimmer tot stand zal komen. De minister was dan ook gelukkig tot de overtuiging gekomen, dat hij weder handen aan het werk moest slaan. Een rapport over die directe pakketvaart aan den Koning, ligt gereed en als de Koning er zich mede kon vereenigen, dan zou hij de zaak bespoedigen. De voorwaarden zullen openbaar gemaakt worden. De minister zeide dat de vaart langs de Kaap de Goede Hoop om, niet spoediger zou kunnen zijn dan nu met de landmail. De heer *van Hoevell* trok in de tweede plaats, op nieuw tegen de suiker-contracten te velde en verlangde bij de uitgiften daarvan, de vrije concurrentie, in plaats van het thans bestaande begunstigings-stelsel. Deze hoogst belangrijke handeling had twee motien van orde ten gevolge. 1) van den heer *v. Bosse*, strekkende, "dat de *Kamer* de discussie *sloot*, van oordeel zijnde, dat er behoefte bestaat, om de regels voor de uitgifte van cultuur contracten bij de wet te stellen." Deze motie werd met de meerderheid van eene stem verworpen; 2) van den heer *Boud*, strekkende, "dat de Kamer de discussie *thans* sluit, maar zich voorbehoud om op de kwestie der suiker-contracten *nader* terug te komen", welke motie werd aangenomen met 58 tegen 5 stemmen. Nog een aantal andere Oost Indische belangen van minder algemeenen aard werden ter bane gebragt en vervolgens de discussie over W. Indie vastgesteld op Zaturdag den 13den dezer.

Het eenige onderwerp, dat hierbij ter sprake kwam, betrof de kwestie der slavernij en de meerdere of mindere waarde der wijzigingen die in de Reglementen hebben plaats gehad, in afwachting der emancipatie. De heer *Blaupot ten Cate* hield eene uitvoerige rede over den zedelijken toestand der slaven. Hij acht de wijzigingen niet voldoende, om den slavengeest uit onze ongelukkige natuurgenooten te verdrijven; het is niet genoeg, dat het aantal slagen minder zij. Men moet de slaven niet meer als dieren of zaken beschouwen, of behandelen, maar hen opleiden om voor zich zelven te zorgen, om te arbeiden en te zorgen dat zij cenig regt of eigendom krijgen; dat zij in beter huisselijke betrekkingen worden gesteld en de heiligheid van het huwelijk leerden waarderen. De Minister verklaarde zich een warm voorstander der emancipatie te zijn, en welke maatregel ook noodig was, om alle verkeerdheden te doen ophonden. Maar tegenover de bescherming tegen misbruik van gezag, moet overstaan de verpligting van den regent, tot het straffen van misdrijven, in het belang van rust en orde. De vraag was dus, of er met opzigt tot die emancipatie, niet nog andere en grootere nadeelen bestaan, dan het oordeel over overdreven *mishandelingen*. De wijzigingen zijn tot stand gekomen in overeenstemming met den gouverneur van Suriname; men zal er aanzienlijke verbeteringen in ontmoeten. De minister is een groot tegenstander van het slaan, doch over het afschaffen daarvan, had men tot geen resultaat kunnen komen, vooral niet wat de vrouwen betreft. De gouverneur vond het ongeraden en hoogst gevaarlijk, tot de afschaffing daarvan over te gaan. Wat de zedelijke ontwikkeling betrof, stelde de minister den heer ten Cate gerust. Twee maatregelen waren reeds onder zijn bestuur genomen, 1) aanmoediging van de zending der Moravische Broeders, die zich met het onderwijs belasten en 2) is er eene inrigting tot stand gekomen tot opleiding van behoeftige weezen. Ook op Curaçao zal verbetering in de reglementen gebragt worden. Het vrijlaten der gouvernements-slaven was met zorg overwogen maar ook hieromtrent kon wegens het tijdstip van overgang, het bestaande verband niet verbroken worden. De in de troonrede to gezegde wet, zou in den loop dezer zitting aangeboden en vermoedelijk ook behandeld worden. Op eene aanmerking van den heer Westerhof, betreffende berigten wegens het uitoefenen van geneeskundige praktijk door *Gravenberg*, die noch lezen noch schrijven kan, zeide de minister, dat hij de zaak ter harte zou nemen en aan deze opmerking gevolg geven.

De heer v. Hoëvell had de mededeelingen van den minister niet met onverdeeld genoegen vernomen. Het *beginsel* was gebleven, slechts het getal slagen van 25 op 15 verminderd. Men had de zaak van gouvernementswege moeten onderzoeken, alvorens onze ambtenaren te laten gebruiken als beulen in de hand der slaveneigenaars. Hij betreurde het, dat Nederland in 1856 nog achter-stond bij Berbice in 1836. Spr. bragt als voorbeelden bij, het regl. voor Berbice. 1. wordt bij art. 12 het dragen van de zweep verboden, en het is juist die zweep in de handen der Bastiats, die zooveel heillooze gevolgen te weeg brengt; 2. wordt bij art. 14 het slaan van vrouwen met *f* 1400 boeten of 6 maanden gevangenisstraf bedreigd; NB. in 1826, en in 1856 mogt men onder een Nederlandsch ministerie in West-Indie de vrouwen nog slaan. Art 26 bevat bepalingen omtrent het huwelijk, waaromtrent men bij ons niets vind enz.; voor zoover bekend is, heeft de invoering van dit reglement niet zulke vreesselijke gevolgen gehad, welke men voorgeeft, dat daaruit zouden kunnen ontstaan. Hij betreurt het dat de minister die voetstappen hier heeft gevolgd. De minister voerde hier tegen aan, dat de gouverneur zegt, dat bevoegdheid tot het toedienen der slagen de orde handhaaft; ontneemt men die, dan wordt de orde verloren. Er wordt daarbij op het ligchamelijk gestel der slaven gelet.

De heer v. Hoëvell stelde dadelijk daarop in het licht, *door wie* op de ligchamelijke gesteldheid acht werd geslagen: het is aan de meerdere of mindere menschlievendheid van den beul, die dagelijks met de zweep omgaat overgelaten. De minister had zich beroepen op het onderzoek van den gouverneur, maar men weet, dat zulk een oordeel steunt op rapporten van heemraden, die bij den bestaanden toestand belang hebben.

De minister hield vol, dat zijne bedoelingen met de wijzigingen wel degelijk werden bereikt: van de straffen kan de min. de slavinnen niet uitsluiten, die bij opschuddingen dikwijls de hoofdrol speelden. Het rapport van den gouverneur berustte op plaatselijk onderzoek.

De heer v. Hoëvell neemt dit gedeeltelijk, voor enkele plantagien aan, maar voegt er bij, dat, als in Oost- of West-Indie de gouverneur eene *officiele reis* deed, hij dan altijd *alles in orde* vond.

De minister zegt dat de gouverneur met de edelste gevoelens bezield is, en die meening rust op eene wel gevestigde overtuiging. En nu schrijft hij o. a. dat de straf voor vrouwen niet kan opgeheven worden, zonder de openbare rust in gevaar te brengen.

Het hoofdstuk kwam nu in stemming en werd aangenomen met 50 tegen 12 stemmen.

Hoofdstuk XII (onvoorziene uitgave) geeft aanleiding tot de vraag, waaraan die som [*f* 100,000] in het vorig jaar besteed is. De minister van finantien weigert daarop te antwoorden. In stemming gebragt, staakten de stemmen weder [32 voor en 32 tegen.] Hier over zal derhalve eerst Maandag worden beslist, als wanneer tevens hoofdstuk IX enz. aan de orde is en van welke discussien wij eerst bij een volgenden brief verslag kunnen geven.

De minister van Binnenl. Zaken is zeer ongesteld geworden. *Men zegt* dat hij door een verval van krachten is aangetast, dat hij in verscheidene maanden niet zal te boven komen. Die minister heeft wegens den uitslag der stemming over zijne begrooting, aan den Koning, om ontslag gevraagd. Aanstonds liepen onderscheidene geruchten. Men wilde o. a. dat de Koning wilde, dat de hoogleeraar Mulder te Utrecht (de bekende Aprilbeweger) als minister van Binnenlandsche Zaken zou optreden, hij is dan ook in den Haag ontboden geweest. Bij besluit van den 11den echter, heeft de Koning beslist 1. om niet op het verzoek om ontslag van den heer Simons te beschikken en 2. gedurende de ziekte van den heer Simons, tot minister van Binnenl. Zaken *ad interim* benoemd, den heer A. G. A. v. Rappard, thans minister van de Hervormde en andere eeredienten.

Er is bereids een crediet-wet bij de tweede kamer ingekomen, om voorloopig in de behoeften voor Binnenl. zaken te voorzien. Of de minister van Oorlog zich de nederlaag zal laten welgevallen is wel waarschijnlijk maar niet zeker. De Eerste Kamer heeft hare werkzaamheden den 13 Dec. hervat.

(Vervolg en slot hierna.)

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. QUINTUS, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 20 JANUARIJ 1857.

☞ DE NIEUWSBODE KOST VOOR NEDERLAND $3,50 PER JAAR; $2,00 IN DE ZES MAANDEN; ENKELE NOMMERS 10 CENTS.

☞ KLEINE SOMMEN GELDS, HETZIJ BENEDEN EEN DOLLAR, OF CENTEN BOVEN EEN OF MEER DOLLARS, KUNNEN ONS IMMER PER BRIEF IN POSTSTEMPELS VAN EEN EN DRIE CENTS, VAN LAATSTGENOEMDE 'T LIEFST, IN BETALING WORDEN TOEGEZONDEN.

ZULKE STEMPELS KAN MEN KOOPEN BIJ ALLE POSTMEESTERS.

☞ GEREGISTREERDE BRIEVEN MET GELD KAN MEN ONS ZONDER RISICO ZENDEN. VOOR HET REGISTREREN MOET DE AFZENDER 5 CENTS BETALEN.

NB.—GEBOORTE-, TROUW- EN DOODBERIGTEN WORDEN GEPLAATST VOOR 25 CENTS.

CORRESPONDENTIE UIT NEDERLAND.—De twee belangrijke brieven van onzen Nederlandschen Correspondent, in het vorige en dit nommer voorkomende, zullen, hopen wij, door niemand onzer geabonneerden ongelezen ter zijde gelegd worden. In dezelve wordt een zeer belangrijk overzigt geleverd van de handelingen der Tweede Kamer eens lands, welks heil of wee geen regtgeaarden Nederlander in Amerika onverschillig zijn kan, en wij twijfelen niet, of de aandachtige lezer zal er uit opmerken, dat men in Nederland tegenwoordig een zeer gewigtig tijdstip beleeft.

Deze brieven hebben wij altijd van het uiterste belang voor ons blad beschouwd, en wenschen dat onze lezers er ook zoo over denken, opdat wij daarin eene aanmoediging vinden mogen, bij den (met den volgenden brief) afloop van ons contract, zoo mogelijk een nieuw contract niet bedoelden, bekwamen en getrouwen Correspondent te sluiten. Dit eischt, wel is waar, van onze zijde eene groote opoffering voor salaris en portgeld, doch wij zijn *niet tot achteruitgang geneigd*, en meenen daarom op een toenemend debiet van den *Nieuwsbode* te mogen hopen, waartoe ieder verzocht wordt ons de behulpzame hand te leenen. Een goed nieuwsblad in stand te houden en te doen vooruit gaan, vordert ruime ondersteuning, gelijk het die ook verdient.

☞ Het schijnt dat de voor ettelijke jaren met zoo veel geestdrift opgerigte landverhuizingssocieteiten onder onze landgenooten te Sheboygan, Milwaukie, St. Louis, Grand Rapids, Buffalo, enz., alle te gronde zijn gegaan, en er slechts nog een enkele van bestaat, namelijk die te Holland, Mich., welke naar wij uit den *Hollander* vernemen, bij een pas gehouden verloting van haar fonds, ten zegen heeft mogen strekken van een' ouden man, C. DE WITTE genaamd, wien hierdoor het onschatbare voorregt ten deele valt, op zijnen ouden dag zijne nog in Nederland woonachtige kinderen naar Amerika over te helpen. Het is inderdaad betreurenswaardig, dat er over het algemeen zoo weinig opgewektheid onder onze landgenooten in de Ver. Staten heerscht, om tot een goed doel werkzaam, om voor elkander wezenlijk nuttig te zijn. Met weinige uitzonderingen schijnt ieder hier voor zich zelven te leven en zich over het lot van anderen weinig of niet te bekommeren, en wij meenen de oorzaak daar van alleen aan gebrek aan eensgezindheid, of ook vank aan jalouzie over de meerdere welvaart welke de een boven den ander geniet, te moeten toeschrijven. Voor zoo verre onze opmerking strekt, kennen wij in dit land slechts eene instelling, welke van velen der niet godsdienstigen *met tamelijke eensgezindheid* hunne offers erlangt, en deze zijn die, welke uitgestort worden op het altaar van BACCHUS.

Het is er verre af, dat wij diegenen, die er smaak, of iets heilzaams voor hun ligchaam in vinden, nu en dan het matig gebruik van een glas bier of eenigen anderen drank zouden willen ontzeggen, maar hoe menigeen vindt men helaas! die liever zijne laatste cent zou willen uitgeven, al zijn zijne inkomsten nog zoo groot, of die in bekrompene omstandigheden werkelijk zijne laatste cent uitgeeft, om zijnen dorst aan de bron van ontelbare onheilen en rampen, den verstoorder van alle huisselijk geluk te lesschen, eer dat hij die tot een nuttiger doel zou bestoden, zoo als b. v. de instandhouding van eene landverhuizing-societeit, het lenigen van den nood der armen in ons midden, het oprigten van leesgezelschappen, het lezen van de *Nieuwsbode* (dat slechts vier centen per week kost) of eenig ander nieuwsblad, waarmede zij nut stichten, waaruit zij genoegen en leering putten kunnen.

Zeg lezer, is het geen bedroevend verschijnsel onder ons Hollandsch volk?

☞ De drankwinkel van den heer T. B. DAVIS, te Chicago, die, naar men ons verzekert, de *echte* Schiedamsche jenever verkoopt, is verplaatst naar No. 46 Dearborn straat, tegen over het Tremont House. Zijne kalanten gelieven dit in gedachten te houden. Zie de advertentie hier achter.

☞ De druk van de vier of vijf laatste nommers van ons blad was inderdaad zoo slecht, dat wij er haast begonnen aan te wanhopen om nog een goed leesbaar blad te drukken. Dat wij echter de kunst nog niet vergeten zijn, blijkt uit dit nommer, waar de nieuwe letters eens regt goed in uitkomen.

Verdeeling der kudde.

Een zeker leeraar, *Moody* genaamd, eens op reis zijnde door de westelijke deelen van Massachusetts, bezocht een zijner ambtsbroeders op Zaturdag, denkende den Zondag met hem door te brengen, indien het gelegen kwam. De man, verblijd zijnde hem te ontmoeten, zeide: "Ik zou zeer verblijd zijn, indien gij hier morgen bleeft om voor mij te prediken; maar ik schaam mij het u te vragen." "Wat scheelt er aan?" vraagde ds. Moody heel verwonderd. "Ons volk heeft zoo'n slechte gewoonte om de kerk uit te gaan, voor dat de predikatie geeindigd is, dat het een schandelijk gezigt is voor een vreemdeling." "Indien dat al de reden zijn, hernam hij, dan moet en wil ik hier vertoeven om voor u te prediken." Toen het Zondag geworden en Moody gereed was om zijne dienst waar te nemen, noemde hij den tekst, zag rond op het volk, en zeide, "Vrienden, ik ga van daag tot twee soorten van menschen prediken, *vromen* en *zondaren*. Zondaren, ik ga u eerst uw genoegen geven, en verzoek daarom uwe aandacht." Toen hij lang genoeg tot hen gesproken had, eindigde hij met de woorden: "Zondaren, nu heb ik met u gedaan, neemt uwe hoeden en gaat de kerk uit zoo spoedig als gij verkiest." Maar allen bleven en hoorden hem aan, tot dat hij zijne predikatie geeindigd had! R.

☞ De inzender van bovenstaande, uit Grand Rapids, Mich., is van gevoelen, dat het zeer toepasselijk is op de Hollandsche gemeente in die plaats, daar er omtrent een-achtste van de toehoorders de kerk verlaten, voor dat zij uit is. Wel ligt is het nog op andere plaatsen toepasselijk.

DE GOUVERNEURS BOODSCHAP.

Zaturdag l.l. ontvingen wij in de Milwaukee *Sentinel* de Jaarlijksche Boodschap van Gouverneur Bashford aan de Wetgevende Kamers van Wisconsin, en daar wij er in dit nommer geene plaats voor konden inruimen, deelen wij hieronder de aanmerkingen van dat blad op dezelve mede.

Zij vangt aan met een kort overzigt van den finantieelen toestand des Staats. Dit is over het algemeen geheel voldoende. Onze schuld is slechts eene beuzeling, en de ontvangst staat gelijk met de uitgaaf. Het kapitaal van het schoolfonds gaat thans twee millioen te boven, en dat van het Universiteitfonds driemaal honderd duizend dollars, en het inkomen van beiden is groot en bestendig toenemend. Er wordt op eene hervorming aangespoord in het bestuur van de Staats gevangenis, welke aandacht verdient. Ons bankstelsel houdt goed vol, bedragende het kapitaal, dat nu belegd is, drie en een vierde millioen, de uitstaande circulatie een weinig minder dan twee millioen en de securiteiten in handen van den controleur ongeveer 2 en een vierde millioen. De Staats Universiteit, en het gesticht voor de doofstommen en voor de blinden worden gunstig vermeld en met regt de zorg der Wetgeving aanbevolen. Er wordt zeer ernstig en gepast door den Gouverneur geprotesteerd, tegen de verkwisting van tijd en geld, die uit het bijzondere wetgeven voortvloeit, dat tot hier toe bijna bij uitsluiting door onze Madisonsche Solons gevolgd is en de statuutboeken volkomen belemmert. De drukpers heeft herhaaldelijk deze zaak de achtereenvolgende Wetgevingen onder de aandacht gebragt, en wij verheugen ons te zien, dat er in de Boodschap zoo sterk op wordt aangedrongen. Laat de eerste Republikeinsche Wetgeving van onzen Staat eenen goeden naam verwerven, door des Gouverneurs raad in aanmerking te nemen en alle plaatselijk, bijzonder en privaat wetgeven vermijden, behalve slechts in gevallen, waar algemeene wetten niet baten.

De aanbeveling, dat de Secretaris van Staat, als Auditeur, gemagtigd worde, om eene zekere klasse van eischen tegen den Staat te onderzoeken en toe te laten, is verstandig en zal, hopen wij, worden in acht genomen. Even zoo is het met die aangaande een Staats krankzinnigenhuis. Laat de Wetgeving tot het oprigten van zoodanig een magtigen, op de plaats, die reeds is uitgekozen, tegen matige kosten, en naar een bestek dat eene vergrooting toelaat, als de Staat in welvaart en bevolking toeneemt. Het tegenwoordig ellendig gebrekkige stelsel van schatting wordt met regt door den Gouverneur berispt en eene verandering in de wet ernstig aanbevolen. Er wordt ook op eene wijziging aangedrongen in Staatsdrukwerk en de Jaarlijksche rapporten der Staats-Beambten. Thans komt de Wetgeving bijeen voor de wetten der laatste zitting gedrukt zijn, en de Gouverneur is niet in staat om haar iets te zeggen aangaande de scholen des Staats, omdat de Schoolopziener verzuimd heeft of niet in staat is geweest, om zijn rapport aan den Gouverneur te doen.

De Swamp Land Grant aan den Staat bevat ongeveer 2 en een half millioen akkers, en is inderdaad eene milde gift. De Gouverneur beveelt met regt aan, in het beschikken over deze landerijen, alle mogelijke voorkeur aan wezenlijke nederzetters te schenken. Er wordt tot strengere wetten aangespoord ter bestraffing van bedriegerijen aan de stembus, en de poging in het vorige jaar, om het volk in zijne keuze van eenen Gouverneur te misleiden, geeft kracht aan zijne aanbeveling. De Verbetering aan de Fox en Wisconsin Rivier is in goede handen en gaat sterk vooruit. De Gouverneur verwacht groote gevolgen van derzelver voltooijing. Onze Spoorwegen—die wonderdadige hulpmiddelen tot hedendaagsche beschaving en verbetering—worden op eene gepaste wijze de gunst en de "liberale politiek" der Wetgeving aanbevolen.—Krijg tegen dezelven zoude nadeelig zijn voor de beste belangen van onzen Staat. Er wordt een goed woord gesproken voor onze Haven- en Rivier Verbeteringen en bij de Wetgeving aangedrongen, om in het Congres voorstellen om toelagen te doen. De Minerale Districten hebben, in het afgeloopen jaar, ruimschoots opgebragt, zijnde de uitslag van betere wijzen van de mijnen te bewerken. In verband hiermede dringt de Gouverneur aan op de hervatting en voltooijing der geologische opneming van den Staat. Hiermede besluit hij de binnenlandsche zaken. Twee paragrafen zijn gewijd aan andere onderwerpen, de geweldplegingen in Kansas en de smaadredenen over het Amerikaansche Volk in des Presidents laatste Boodschap uitgebragt. De Gouverneur verwijst de eersten naar de spoedige overweging der Wetgeving en laakt de laatsten met vuur en waardigheid. Om kort te gaan, de Boodschap is eene goede, biedt een voldoend verslag van de zaken onzes Staats aan, en zal, in haar inzigten en aansporingen, meenen wij, de algemeene goedkeuring onzes Volks verwerven.

LANDVERHUIZERS STATISTIEK.—In het vorige jaar is de landverhuizing weder toegenomen, ofschoon van weinig beteekenis. Er kwamen in het geheel te New York 141,915 landverhuizers aan, tegen 136,233 in het jaar 1855. Over de toe- en afneming der landverhuizing gedurende de laatste 10 jaren geeft de volgende tabel uitsluitsel:

In het jaar:	Getal der aangekomenen:
1847	129,602
1848	189,176
1849	220,791
1850	212,796
1851	289,611
1852	300,929
1853	284,945
1854	319,223
1855	138,233
1856	141,915

Do 141,915 landverhuizers, die in het laatste jaar zijn aangekomen, kwamen uit de verschillende landen in de volgende verdeeling:

Ierland	44,090	Portugal	20
Duitschland	55,855	Belgie	835
Engeland	23,691	West Indien	225
Schotland	4,678	Nieuw Schotland	30
Walis	1,370	Sardinie	420
Frankrijk	2,981	Zuid Amerika	161
Spanje	324	Canada	67
Zwitserland	2,758	China	8
Holland	3,137	Sicilie	10
Noorwegen	438	Mexico	18
Zweden	918	Rusland	57
Denemarken	471	Turkeije	4
Italie	690	Griekenland	3

In Jan.	kwamen	2,344	landverh. te N. Y. aan.
„ Feb.	„	2,224	„
„ Maart	„	4,584	„
„ April	„	8,295	„
„ Mei	„	19,006	„
„ Junij	„	25,024	„
„ Julij	„	15,846	„
„ Aug.	„	17,253	„
„ Sept.	„	14,058	„
„ Oct.	„	16,986	„
„ Nov.	„	16,745	„
„ Dec.	„	4,550	„

☞ De New Orleans *Delta*, het orgaan van Secretaris Davis, stemt toe, dat Kansas als eene Vrije Staat in de Unie zal komen, en geeft de Democratie op, om er op aan te dringen, dat het niet zal worden toegelaten, of er moet te gelijker tijd een slavenstaat worden opgenomen.

DRIE IN EENS.—Eene koe, toebehoorende aan Mr. John Huntington in deze town, beviel verleden Zondag voorspoedig van drie stierkalveren. Moeder en kinderen waren, volgens de laatste berigten, zoo welvarend als men slechts wenschen kon. De koe, meenen wij, was van de gewone inlandsche soort.—Welk een land! kan dat wel overtroffen worden?—*Platteville American.*

EEN GEVAARLIJK NAMAAKSEL—moet plotseling te Cincinnati zijn te voorschijn gekomen en reeds in eene tamelijke menigte zijn uitgegeven; het is eene vijf dollar bill op de "Metallic Bank" van Connecticut, gedagteekend 1856. Op de voorgrond staat een spoortrein met eenen man, die bij den tender staat. Ter linkerzijde gen. Harrisons portret. De echte banknoot toont insgelijks eenen spoortrein op den voorgrond, maar te gelijk eenen tweeden in de verte. Men weigere al die banknoten aan te nemen—en kan dan zeker zijn, van geene schade te zullen lijden. Cincinnati is wel tamelijk ver van hier; maar men weet niet, hoe deze valsche bills hierheen kunnen verdwalen.

BANKEN DIE IN EENEN KWADEN REUK STAAN. —Volgens de *Chicago Dem Press* van den 17 dezer, hebben de New Yorksche makelaars de banknoten van de Gramercy Bank, Ind., de Shawnee Bank of Attica, Ind., en de Zimmerman Bank, Canada geweigerd. Bij gevolg werden zij ook te Chicago verworpen.

Er liep een gerucht dat dezelfde personen, aan welke de Gramercy Bank of Indiana toebeert, ook de eigenaars zijn van de People's Bank of Carmi, de Prairie State Bank, en de Rushville Bank, alle van Illinois, waardoor ook eenige banken van dien Staat de noten van genoemde instellingen verwierpen.

De Stock Security Bank, te Danville, heeft onder zijne securiteiten $53,000 in *Californie* obligatiën, welke onlangs door het Hoog Geregtshof voor onwettig zijn verklaard; waarom ook de bills van die bank door eenige makelaars werden geweigerd. Men zij dus op zijne hoede omtrent de bills der vier genoemde banken van Illinois.

SHEBOYGAN FALLS VOORUIT.

In April l.l. verkocht JOHN SULLY uit, op zijnen ouden stand te Sheboygan Falls, aan Mr. BOND, en ging in Augustus daaraanvolgende naar New York, om goederen in te slaan. Volgens alle berigten heeft hij thans te koop gesteld den rijksten en best gesorteerden voorraad van waren die ooit in deze county gebragt is en verkoopt dezelve, met den meesten aftrek, tegen bij-uitstek lage prijzen, in betaling aannemende contant geld of allerlei voortbrengselen der county.

COLE's winkel, gehouden door J. SULLY & Co., schijnt alles van dien aard te Sheboygan Falls achter zich te laten. 3m 357.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

SHEBOYGAN, 19 Jan.—*Een grootsch werk.—Spoorweg naar Appleton.*—Het is met geenen geringen grand van blijdschap, zegt de Sheboygan *Times* van den 17 dezer, dat wij dezen (Maandag) morgen, van den heer V. E. YOUNG, te dezer stede, vernamen, dat de burgers van Calumet, Outagamie en het noordoostelijk gedeelte van Winnebago County inderdaad ernstig denken aan het onmiddelijk aanleggen van eenen noordelijken zijtak van den Sheboygan en Mississippi Spoorweg. De heer YOUNG is juist, na eene afwezigheid van vijf dagen langs de lijn van dien zijtak, naar Appleton, teruggekeerd, gedurende welken tijd hij bijeenkomsten heeft gehouden in de meesten der voornaamste towns, en had een onderhoud met de voornaamste kapitalisten, handelslieden en landbouwers langs den weg, en verkreeg verzekeringen van bijstand uit de towns en dorpen, ten bedrage van $600,000, behalve bij de $50,000 in vrijwillige inschrijvingen;—terwijl Appleton borg blijft voor het spoedige leggen van den weg van die plaats tot New London, Waupacca Co. Dit was een grootsch werk van vijf dagen, en de geest, die door het volk dier sectien in deze zaak is aan den dag gelegd, was het echte metaal—die geest, welke, in dezen tijd van ontembare ondernemingszucht, alleen spoorwegen legt. De weg van Greenbush af wordt gezegd zeer doenlijk te zijn, en de afstand daar langs van New London tot Milwaukie, of tot Grand Haven, in Michigan, is veel korter. Laat dit werk worden voortgezet, met denzelfden veelbelovenden ijver, waarmede het is aangevangen, en de wagens zullen even spoedig naar Appleton loopen, als op den hoofdweg naar Fond du Lac.

MADISON, Wis. 10 Jan. Beide huizen der Wetgeving werden gisteren morgen vaardig en bestendig georganiseerd. In den Senaat werd de heer BRISBANE, van Iowa County, tot Hoofdklerk verkozen, en de heer FILER, van Racine, tot sergeant at arms, bij eene stemming van 19 tegen 9 voor de democratische benoemden. In de Assembly werd regter SPOONER, van Walworth, tot speaker verkozen, W. A. WEBB, tot Hoofdklerk, en

---

daad onregtvaardig mede beschuldigd was—(bij twee derzelven was eene aanzienlijke som der gestolene papieren gevonden) konden mij, wanneer zij wilden, helpen. Doch ik had geen vertrouwen op hen, ik gaf de hoop op; mijne eer was verloren: Er was genoeg van mijn ongeregeld leven bekend geworden, om mij bij allen, wier achting ik vroeger genoot, geheel in verdenking te brengen, en als ik zoo alles tezamen overdacht, gaf ik de hoop op, en verloor den moed. Als ik slechts ontkomen konde, dacht ik, als ik mij slechts uit deze vreesselijke muren, in welke ik was opgesloten, bevrijden konde; ik gevoelde, dat het mij nog mogelijk zijn zoude, de middelen te beproeven, om mij van den zwaren last te bevrijden, die mij op het harte lag,—ik begreep, dat ik voor iederen stap van de schouwplaats mijns tegenwoordigen ongeluks tot een beter, geregelder gedrag, de noodige krachten had; doch ik was een naauw opgesloten gevangene, van medepligtigheid aan eene afschuwelijke misdaad beschuldigd, en onbeschrijfelijk wanhopig viel ik op het harde gevangenis bed neder! Doch ik verveel u met mijn verhaal," zeide Clarence, den ouden Willie in de oogen ziende, wiens gelaat voor het eerst eenige onrust verried.

"Neen, neen, ga voort! Mijne aandacht is gespannen."

"Ik ben spoedig ten einde. Verscheidene treurige dagen en slapelooze nachten bragt ik in mijne enge cel door, en gisteren avond staarde ik naar de ondergaande zon, die ten vierden male na mijne gevangenneming ter ruste nederzonk, toen eensklaps de grendels van mijne deur weggeschoven werden, en een man, dien ik nimmer te voren gezien had, van den gevangenbewaarder, die mij altijd zeer goed behandeld had, begeleid, aan den ingang stond. De vreemde werd mij als mijnen verdediger voorgesteld, die gekomen was, om mij aangaande het naderend verhoor te spreken, en nadat de cipier op mij gewezen had, zeide hij: 'Dit is Mr. Defoe.'

De man trad binnen; de sluiter verwijderde zich, en ik bevond mij met mijnen, zoo als ik dacht, verdediger alleen. Ik trad voorwaarts, vatte de aangebodene hand des vreemdelings, en toen ik dezelve drukte, scheen hij bijzonder bewogen.

'Ik kom, Clarence,' zeide mijn bezoeker vriendelijk, 'op de bede uwer vrienden, om met u in uw ongeluk te raadplegen, en u zulke hulp en zulken raad te geven, als uw toestand vordert. Ik wil u vooreerst duidelijk doen verstaan, dat de wetten des lands uwen verdediger veroorlooven, met u in iederen vertrouwelijken omgang te staan, die hij voor dienstig houdt, en dat hij niet als getuige tegen u mag worden gebruikt. Gij kunt mij derhalve betrekkelijk de verfoeijelijke misdaad alles bekennen, wat gij voor noodig houdt, zonder vrees van uwen toestand daardoor gevaarlijker te zullen maken; doch zoo bepaald en kort mogelijk. Vooral Clarence, verzoek ik u, de waarheid te spreken, ten minste tegen *mij*.' Stel u, mijnheer, de verwondering mijns onbekenden vriends voor, toen ik hem op plegtigen toon verzekerde, dat ik aan de tegen mij ingebragte vreesselijke aanklagt zoo onschuldig was, als hij zelf. 'De omstandigheden getuigen echter vreesselijk tegen u,' ging mijn bezoeker voort, en ik meende een beven zijner stem te bemerken, hetgeen ik dacht gemaakt te zijn. 'Geen tijd is te verliezen, Clarence,' zeide de vreemde haastig; 'gij kunt, als gij voor de regtbank verschijnt, eene veroordeeling niet ontgaan. De tegen u voorhanden zijnde bewijzen zijn zoo sterk en zoo bepaald, dat gij, als gij in het verhoor komt, ongetwijfeld in het lot uwer schuldige kameraden deelen moet. Wilt gij naar mij hooren en den raad volgen, dien ik u nu te geven heb?' Waarvoor? vraagde ik verwonderd. 'Voor de vrijheid!' zeide mijn onbekende vriend, zacht. O mijnheer, hoe drong dit woord door mijne ziel! Alles, alles wil ik doen om te ontkomen, riep ik; doch mijn bezoeker hield mijne uitboezemingen tegen; trok de muts van het hoofd, en nam haastig eene ligte vermomming van zijn gelaat, die hij mij in de hand gaf. 'Spoedig,' zeide de vreemde, 'doe dit, voor uw gezigt, en hier neem dezen jas, deze broek, en zet nu deze muts op. Haast u en geef mij de uwe, en als de sluiter komt, stel u dan in mijne plaats. Als gij heen gaat, zeg dan, dat gij morgen weder zult komen. Stil, hij komt!' Gij kunt u mijne verwondering verbeelden, als ik u zeg, dat ik tot op dit oogenblik mijnen bezoeker voor eenen man gehouden had."

"Wel wat was het dan?" zeide de oude haastig.

"Eene vrouw, mijnheer!"

"Wat?"

"Hoe wonderlijk dit u ook schijnen moge, mij was het nog onverklaarbaarder. Het was eene vrouw, naar mijne gedachten van ruim dertig jaren, en voor zoo ver ik in de schemering zien konde, denk ik, dat zij eenmaal zeer schoon moet zijn geweest."

"Goed, mijnheer! ga voort," zeide Willie nieuwsgierig.

"De kleederen, die zij mij gaf, waren over andere mannenkleederen aangetrokken; doch ik ontdekte aan hare stem, en bij het wisselen der kleederen aan hare gestalte, en hare lange haarlokken, dat zij eene vrouw was. Zij had ook reeds bijna mijne kleederen aan, en de muts, die ik bestendig in mijne cel gedragen had, op het hoofd gezet. Ik was nu bereid, mijne rol in dezen voor mij zoo belangrijken toestand te spelen, toen mij plotseling inviel, wat zoude uit mijne onbekende bevrijdster kunnen worden? Zij had mijne gedachten geraden. 'Vrees niets voor mij, Clarence,' zeide zij; 'men kan mij geen leed doen. Wees op uwe hoede; zoek zoo snel als mogelijk uwen weg uit deze vreesselijke plaats; begeef u oogenblikkelijk naar Brooklijn, en gij zult daar een rijtuig op u wachtende vinden. Als gij van hier weggaat, zult gij door eenen vriend bewaakt worden, en op die wijze kunt gij ontkomen. Verlaat de plaats uws ongeluks, en als gij u voor vervolging veilig acht, zend dan eenen brief aan mrs. Mary D. Westchester. Nu, wees behoedzaam, de wachter komt.' Het was een belangrijk, schrikkelijk oogenblik voor mij—gij kunt u dit verbeelden, mijnheer—toen ik de krakende grendels wederom hoorde wegschuiven. Mijne zonderlinge vriendin zat bedaard naast mijne ruwe legerstede, toen de deur zich opende. O, hoe klopte mij het hart! Doch ik onderdrukte de opwellende aandoeningen van hetzelve. 'Goeden nacht, Clarence,' zeide ik met onderdrukte stem. 'Goeden nacht, mijnheer!' zeide de edelmoedige vrouw, en bootste daarbij mijne stem zoo naauwkeurig na, dat ik in mijne opgewondene verbeelding meende, zelf gesproken te hebben. Voor den wachter buigende, die een oogenblik zijne lantaarn in de hoogte gehouden had, verliet ik mijne cel. De vermomming bedroog den cipier; ik hoorde de deur achter mijne bevrijdster sluiten—en vijf minuten later bevond ik mij aan boord der Brooklyner ferryboot. Ik betrad, nadat ik over de rivier gezet was, met vasten tred het dok, toen eene bekende stem mijn oor begroette. 'Hierheen, Clarence,' zeide die stem; in een oogenblik zat ik in een ligt rijtuig, en een vlugge renner ijlde met ons naar Williamsburg. Ik herkende mijnen vriend. Drie uren lang ijlden wij voorwaarts; dertig mijlen van hier namen wij een ander paard, en te middernacht hadden wij het einde des smallen boschwegs bereikt. Mijn vriend omhelsde mij, en ik nam, daar hij mij niet verder helpen konde, afscheid van hem. Hij drukte mij zijne beurs in de hand, en liet mij, op mijn verzoek, aan mijn noodlot over. Ik hield mij overtuigd, dat ik hier omstreeks een ter zee bestemd vaartuig treffen zoude—het was mij onverschillig, waarheen het ging—en meende zeker te zijn, dat het mij gelukken zoude, hetzelve te bestijgen, en voor altijd het dreigende gevaar te ontkomen. De schoener kwam in gezigt en naderde de plaats, van welke ik—in onbeschrijfelijken angst—twee lange uren zijne bewegingen had gadegeslagen. Eindelijk kwam hij binnen het bereik mijner stem, ter plaatse, waar ik stond. Aan deszelfs doel en bestemming dacht ik niet. Ik verbeeldde mij, dat het vaartuig naar buiten bestemd was, mijne bewegingen bemerkt had, en toen het onder de klip heen en weder voer, dit enkel deed om mij te kunnen opnemen. Ik sprong derhalve naar beneden, in de veronderstelling dat men mij ontdekken en opnemen zoude. Doch het zeilde verder, ik zonk naar beneden, steeg weder naar boven, en in de armen mijns goeden redders. Het overige weet gij."

"Eene zonderlinge geschiedenis," zeide Willie nadenkend. "En gij kendet uwe vriendin niet?"

"Neen, mijnheer! Ik had haar gelaat, voor zoo ver ik mij herinner, nimmer te voren gezien. En toch lag er in hare stem iets, dat mij eenigermate bekend scheen. Ik geloofde deze stem vroeger gehoord te hebben; doch ik was in zulk eene groote gemoedsbeweging, en zoo groot was de haast, met welken ik mij genoodzaakt zag mij te verwijderen, dat er geen tijd tot nadenken was."

"Doch de vriend die u hier bragt, kon deze geene opheldering over deze geheimzinnige vrouw geven?"

"Niets hoegenaamd, uitgenomen dat zij op den dag van mijne vlugt bij hem was gekomen en hem overgehaald had, om mij te Brooklijn op te wachten; hem tevens verzekerende, dat zij mij des avonds in vrijheid zoude stellen. Hoewel hij haar voor waanzinnig hield, prikkelde toch de nieuwheid van het verzoek zijne nieuwsgierigheid, en dus bevond mijn vriend zich aan het veer, hoewel hij mij verklaarde, niet de minste gedachten gekoesterd te hebben, mij daar te zullen ontmoeten."

"Uw ontkomen is inderdaad zonderling. Wat wilt gij verder doen?"

"Dat is juist het punt, voor hetwelk ik, mijn goede heer, uwe opmerkzaamheid gevraagd heb, en in beantwoording dezer vraag, waag ik het van uwe handen eene goedheid meer voor mij te verzoeken."

"Geloof mij, jongman! Als het in mijne magt ligt, uw verzoek te vervullen, dan kunt gij daarop reeds voorloopig rekenen."

"Nogmaals mijnen hartelijken dank," ging Clarence voort. "Toen ik uwe woning betrad, bemerkte ik in de kleine bogt naast ons, de mastloppen eens vaartuigs, hetwelk ik voor den schoener hield, dien ik gezien had. Heb ik mij niet vergist, mijnheer?"

"Neen! maar wat meent gij daar mede?"

"Ik wensch niet in uwe bijzondere aangelegenheden in te dringen, maar mag ik vragen of gij in denzelven aandeel hebt?"

"Goed, dat heb ik."

"Ik zoude aan boord des schooners willen gaan. Ik kan en wil met genoegen, met ijver werken voor u, voor den kapitein. Ik wil matroos worden; ik wil alles doen, om deze streek, dit land te verlaten en het ongelukkige lot te ontkomen, dat mij zelfs nu nog bedreigt. Onmogelijk kan ik lang hier blijven, hoewel ik voorloopig door u zoo goedhartig beschermd ben. Voor vervolging wilde ik vlugten, voor de mogelijkheid van andermaal gevangen, en na de vreesselijke strafplaats teruggebragt te worden. Mijn leven hebt gij gered; red mij nu ook verder van het schrikkelijk gevaar, dat mij vervolgt en nog altijd bedreigt." Deze met geestdrift gesprokene woorden, bragten tranen in de oogen van den ouden Willie, en hij deed zijn best, om zijnen jongen vriend te verzekeren, dat hij voor het oogenblik veilig was. Doch Clarence verzocht hem te beloven, dat hij zijn laatste verzoek zou vervullen.

"Wees gerust, mijn vriend," antwoordde Old Willie. "De invloed, dien ik bij den kapitein des schooners bezit, zal u ten dienste staan, als gij in uw besluit volhardt. Doch daar gij uwe geschiedenis zoo klaar en getrouw tot op dit oogenblik hebt medegedeeld, hoop ik....."

"Ik heb getracht, ze u zoo te leveren, mijnheer!"

"En gij gevoelt u van hetgeen waarvan men u beschuldigd, onschuldig?"

"Zoo waarlijk als God mijn regter is, ik ben onschuldig," zeide Clarence ernstig.

(Wordt vervolgd.)

W. C. Bousse, redacteur van de La Crosse *Republican*, sergeant at arms, bij eene stemming van 53 tegen 31 voor de democratische candidaten. Deze keuzen zijn zeer goed. Regter Spooner, de verkozen Spreker, heeft eene besliste bekwaamheid, veel legislative ervaring, en veel gezond verstand. Hij zal een werkzaam en populair Voorzitter zijn.

Madison, 19 Jan. In de Republikeinsche Caucus is nog geen candidaat voor Senator benoemd. De twee mededingers, die de meeste kans hebben, zijn Howe en Holton. Bij de eerste stemming had Howe 23 stemmen en Holton 15, en bij de laatste Howe 26 en Holton 21.

Holland, Mich., 7 Januarij. In de voormiddaggodsdienstoefening van Zondag ll. maakte onze geliefde Herder en Leeraar A. C. v. Raalte aan zijne gemeente bekend, dat de Hollandsch Gereformeerde gemeente te Pella, in Iowa, niet kunnende rusten in het van ZEw. onlangs ontvangen bedanken, andermaal een beroep op ZEw. heeft uitgebragt

ZEw. gaf zijne smart te kennen over die zustergemeente en wekte de zijne, als bijzonder bevoorregt zijnde, op, om haar en ook ZEw. op zijne voorgenomen reize naar het Oosten, in het belang onzer scholen, in den gebede gedachtig te zijn.

— Sedert Vrijdag morgen is de nieuwe stoommolen (van de heeren *Plugger & Vijn*) geregeld aan het malen. Een ieder, deskundigen van heinde en verre niet uitgesloten, keurt de flour als uitmuntend en geenzins voor die van Grand Rapids en Allegan te behoeven onder te doen. Het brood, dat er verscheidene van gebakken hebben, voldoet bij uitstek. Hoewel pas begonnen, heeft de gewone winterdrukte, met de bestaande sledevaart, eene aanmerkelijke vermeerdering ondergaan. Niet slechts ziet men nu aanhoudend sleden met loggen, staven (*) enz. binnen komen; maar ook sleden met graan. In de verschillende gemeenten dezer Nederzetting heerscht er blijdschap in 't algemeen niet alleen over de prijsvermindering der flour, maar over dezen grooten stap voorwaarts, die niet anders dan grooten invloed kan oefenen. Ieder, als om strijd, spoedt zich dan ook naar den doelmatig gebouwden molen, of, om zijne tarwe, in eenige minuten tot heerlijk meel te zien gebragt, of, om het schoone kunststuk der bouwmeesters met eigen oogen te aanschouwen. (*Hollander.*)

(*) Honderde malen hebben wij dit woord staven in de *Hollander* gelezen, en er ons ook zoo vele malen aan gestooten. *Staven*—welke staven zijn dit? Gouden of zilveren staven die naar de munt gevoerd worden: of heeft de heer Doesburg het Holl. woord vergeten, en meent hij *duigen*? [Red. Nieuwsb.]

Pella, Iowa, 6 Jan. Onder al de sneeuwstormen hadden onze burgers hier toch nog een aardigheidje. Onzen vriend J. Th...., winkelier hier ter stede, werden Woensdag nacht eenige vaten whisky, wijn en brandewijn, welke eersten hij, zoo als men zegt, voor sterken azijn, en welke laatsten hij voor medicijn verkocht, uit den kelder gehaald en verbeurd verklaard. Des morgens van dien dag bevond hij, dat bovengenoemde dranken uit den kelder, die des avonds goed gesloten was, gedeeltelijk gestolen waren, en de rest over den vloer stroomde. De daders zijn tot nog toe onbekend. Of de heer Th..... eene klagt zal inleveren, weet ik niet; maar zeker is het dat hij regtens schuldig was, en, hoewel op eene vreemde wijze, zijn vonnis ondergaan hebbende, de bevestiging heeft verkregen van de waarheid, dat die zich tegen de magten verzet, welke over hem gesteld zijn, over zich zelven een oordeel haalt.—*Cor.*

☞ De schrijver van het bovenstaande zegt met regt *gestolen*; want de daders, wat zij ook met de dranken hebben uitgevoerd, hebben zich aan diefstal met inbraak schuldig gemaakt, en dus mede over zich zelven een oordeel gehaald Men wachte zich toch voor blinden ijver en voor de jesuitische stelling, dat het doel de middelen heiligt. —*Red N.*

Enterprise, Oost Florida, 28 Dec. De Indianen rukken op deze plaats aan.—Op den 25 kwam hier een schrijven door van Smyrna aan kapitein Bullock, in het Fort Gatlin. De briefdrager meldde dat op Sheldon's oude plaats, acht mijlen van Smyrna, een huisgezin door de Indianen vermoord was. Kapitein Bullock ging, met een gedeelte zijner manschappen, oogenblikkelijk op weg, en, op die plaats aankomende, bevond hij, dat Peter Sheves en zijn huisgezin, bestaande uit zijne vrouw en twee kinderen, door hen vermoord waren, en zijn huis verbrand was—waarschijnlijk op den 10den, door eene partij van tien of twaalf man.—Sheves werd, zoo ongeveer zestig yards van zijn huis af, in het veld gevonden, met twee kogelgaten door zijn hoofd, en deerlijk met eene bijl gehakt; zijne vrouw en zijn dochtertje waren aan den kant des waters voor zijn huis nedergeschoten, en de overblijfselen van hun zoontje, tien jaar oud, werden onder de brandende puinen van het huis gevonden.

Sheves was van Pennsylvanie, en kwam hier met mij in dezelfde boot, met zijn huisgezin en zijne goederen, om zich in die plaats neder te zetten, alwaar hij den 1 Dec. aankwam.

Het is hier een aangenaam klimaat, en de vruchten zijn zeer fijn, maar het is niet zeer genoegelijk oranjeappelen te eten uit de eene hand en in de andere hand uwe buks te houden.—*Cor. N. Y. Daily Times.*

St. Louis, 9 Jan. Op den avond van nieuwjaarsdag, als de passagierstrein op den Hannibal en St. Joseph spoorweg, komende van het westen, Hannibal binnenreed, en de machine haren spoed verminderde, beproefde een beambte der compagnie op den koewachter te springen, toen door den eenen of anderen misstap zijn voet tusschen de wagons geraakte, en hij op het spoor voor de locomotief werd geworpen, welker wielen over zijne beenen gingen, dezelve op eene ontzettende wijze verpletterende en bijna van zijn ligchaam afscheidende. Hij was zoo erg bezeerd, en zijn gestel was zoo geschokt, dat hij niet meer tot zich zelven kwam en zijne wonden slechts weinige uren overleefde.

Nashua, N. H. 9 Jan. Gisteren avond werden hier drie personen in het huis van arrest, onder de City Hall (stadhuis) geplaatst, wegens dronkenschap. Na eenigen tijd opgesloten te zijn geweest, staken zij de plaats in brand, en alle drie smoorden. Het gebouw was niet veel beschadigd.

Harrisburg, Pennsylvanie, 13 Jan. De beide kamers hielden heden middag eene gemeenschappelijke zitting, en verkozen bij de eerste stemming Cameron (Rep.) tot Ver. St. Senator, met 67 stemmen tegen 58 voor Forney (den gunsteling van Buchanan.)

— 14 Jan. Er werd heden in den Senaat een protest ingediend tegen de verkiezing van den heer Cameron, omdat hij in elk huis geene concurrente meerderheid verkreeg, en omdat de senaat verzuimde aan de wet te voldoen, die de aanstelling van eenen teller eischt, en de benoeming van candidaten op den dag voor de bijeenkomst der conventie. Het protest is geteekend door 14 senatoren. De overweging der zaak werd uitgesteld ten gevolge der afwezigheid van den heer Brown. Een gelijk protest werd het Huis aangeboden en niet warmte beredetwist. Een voorstel, om het protest in de dagbladen te plaatsen, werd verworpen; geene quorum stemming. Eene oproeping van het Huis werd bevolen, gedurende hetwelk het Huis verdaagde.

Philadelphia, 13 Jan. De Key Stone Club dezer stad zal morgen avond eene verontwaardigings bijeenkomst houden, ten gevolge van de verkiezing van den heer Cameron.

Charleston, 14 Jan. De stoomboot *Isabel* van Havana en Key West is alhier aangekomen. De gezondheid van dr. Kane was aan de beterhand. Een hevige storm had bij Vera Cruz gewoed; vele schepen hadden schipbreuk geleden, waaronder het oorlogschip *Guadaloupe* en de stoomboot *Iturbide*, te zamen met 80 personen aan boord, welke laatsten verloren zijn gegaan.

Het visch monopolie te Cuba was vernietigd en vreemde schepen mogten aldaar visch verkoopen.

Halifax, 14 Jan. Cyrus W. Field, kwam hier gisteren, in de stoomboot *Merlin*, van St. Johns, New Foundland, aan. De heer Field heeft toebereidselen gemaakt tot het opnemen van de kust van New Foundland, met het doel om de verkiesselijkste plaats op te zoeken, tot het aan wal brengen van den transatlantischen kabel, alsmede tot het daarstellen van eene landlijn, om de draden van de aanwezige lijn met den atlantischen kabel in verbindtenis te brengen.

Op Cape Race is de nieuwe lichttoren voor het eerst op den 15 Dec. ll. verlicht. Dezelve kan ver in zee gezien worden.

Washington, 14 Jan. Er werd heden, door den heer Letcher, in het huis een wetsontwerp aangeboden, tot het oprigten eener bijmunt in de stad New York, en het plaatsen van haar beheer en hare regeling onder het bestuur der munt te Philadelphia. Het maakt bepalingen voor het munten van goud en zilver, voor het aanstellen van de noodige beambten, en voor het oprigten van geschikte gebouwen en machines in verband met de essayeurs werkplaats.

Washington, 15 Jan. *Senaat.*—De heer Seward, lid van het handels committé, rapporteerde eene bill voor de beveiliging der stoombooten tegen schade of vernieling door brand. Onder anderen bepaalt dezelve, dat alle houtwerk tot op zekeren afstand van de fornuizen en schoorsteenen zal verwijderd worden; de stookvertrekken enz. met ijzer te beveiligen, en in geval van brand, dezelve te blusschen door aanwending van stoom, te bewerken door machinerie buiten het stookvertrek, en deze wet in werking te stellen een jaar na hare aanneming.

Huis.—Het Huis nam met wijzingen, de Senaatbill aan, betrekkelijk buitenlandsche munten. Zij bepaalt dat de vierde, achtste en zestiende dollar stukken door de bondsambtenaren tegen twintig, tien en vijf cents zullen worden aangenomen, maar niet weder uitgegeven.

Nieuwe centen, te bestaan uit acht en tachtig deelen koper en twaalf nikkel, moeten geslagen worden, en het slaan van halve cents stukken ophouden.

BALANS VAN DE
GERMAN BANK,
OPGEMAAKT MAANDAG, 5 JANUARIJ, 1857.

CREDIT.

Leeningen en Disconto's,	$29,966.06
Door makelaars (brokers) verschuldigd,	535,10
Te veel getrokken wissels,	1,344,97
Aandeelen a pari gedeponeerd bij den Staatsschatmeester,	29,000,00
Specie,	7,085,10
Contanten (briefjes v. andere banken,)	176.10
Vaste goederen (huisraad en gebouw,)	1,490,91
Bills van solvente banken voor handen	10,858,12
" " opgeheven	10,00
Door Banken verschuldigd,	8,602,12
Totaal,	$89,068,48

DEBET.

Kapitaal,	$25,000.00
Geregistreerde banknoten in omloop,	24,992.00
Versch. aan Deponenten op aanvraag,	24,492,82
Verschuldigd aan anderen, niet begrepen onder een der bovenstaande hoofden,	14,583,66
Totaal,	$89,068,48

J. H. MEAD, Cassier.

☞ De German Bank neemt "Cecil geld" tegen de volle waarde aan.

J. H. MEAD, Cassier.

CORRESPONDENTIE.

Misschien wel uit aardigheid, heeft een onzer lezers te Pella voor een nieuw abonnement ons eene Nebraska $2 bill gezonden, welke hier evenmin gangbaar is, als de Nebraska bill van Douglass.

Een vriend heeft er ons echter afgeholpen, en wij willen hiermede slechts te kennen geven, dat wij gene "shinplasters," maar alleen goede gewaarborgde banknoten gebruiken kunnen.

— Het stuk van H. te K. wordt geplaatst, zoodra wij er plaats voor kunnen maken.

— Mr. C. A. v. B. v. H.—Om burger der Ver. Staten te worden, moet men *vijf* jaren in Amerika gewoond hebben en minstens *twee* jaren in het bezit zijn van het zoogenaamde *Intention* papier.

— WelEd. heer v. d. S.—Het onderzoek der zaak is reeds aangevangen, en binnen weinige dagen zal UEd. iets bepaalds per brief berigt geworden.

MARKTPRIJZEN.
Sheboygan, Wis. den 19den Januarij 1857.

Meel, Tarwe, ℔ zak.	$2.00 @	2.50
Rogge, " "	1.75 @	2.00
Boekweit, per 100 lbs.	1.75 @	2.00
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,	1.00 @	1.06
Roode winter Tarwe " "	0.85 @	0.90
Club Tarwe, ℔ bushel,	0.80 @	0.88
Zomer Tarwe, " "	0.75 @	0.80
Rogge, " "	65 @	70
Garst, " "	1.00 @	1.15
Haver, " "	0.35 @	0.37
Ind. Koren, " "	60 @	62½
Witte Boonen, " "	1.75 @	2.00
Erwten, " "	60 @	80
Aardappelen, " "	62 @	75
Vleesch, ℔ 100 lbs.	4.00 @	7.00
Spek,	8.00 @	9.00
Boter, ℔ lb.	18 @	20
Reuzel,	— @	—
Kaas	16 @	—
Eijeren, ℔ dozijn	18 @	20
Droogo Appels, ℔ bushel	2.75 @	3.00
Groene Appels, ℔ barrel	— @	—
Spek (mess) ℔ barrel	— @	—
Zout, ℔ barrel	2.25 @	2.50
Wit Visch, ℔ barrel,	— @	—
Whiskey, per gallon	0.33 @	—
Timmerhout, per M.	— @	—
Shingles, ℔ M.	— @	—
Hooi, ℔ ton	$10 @	$14.
Hout, per cord,	1.75 @	2.00

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

's GRAVENHAGE, 6 Dec. Door de Synodale commissie der Nederd. Herv. kerk is het besluit genomen, dat de kandidaten van dat kerkgenootschap ter hunner voorbereiding voor eene vaste betrekking als predikant in dienst der gemeenten, in welke zij verblijf houden, ter hunner aanbeveling moeten werkzaam zijn. Later zullen daaromtrent bepalingen vastgesteld worden.

— Dezer dagen is aan het diaconiegesticht der Nederd. Hervormde gemeente te 's Hage *eene koe* ten geschenke gegeven. De aanleiding tot de gift is, naar men ons meldt, nog al *aardig*. Twee ingezetenen dezer stad, leden der gemeente, hadden in het voorjaar het voornemen opgevat om eene koe te koopen en die in den loop van den zomer te doen vetweiden. Zoo gezegd, zoo gedaan. Dagelijks gingen de beide vrienden de koe bezigtigen, die, naar mate de slagttijd naderde, allezins in omvang was toegenomen. In November jl. zou het vette koebeest de weide verlaten, en de beide eigenaars gingen henen om het voor het laatst te zien.

Toen liet een der heeren zich ontvallen: Wanneer zullen wij het beest nu laten slagten?" waarop de andere herneemt, "Dat doe ik niet; wij zijn elken dag gaan zien en hebben het beest dikwijls een stuk brood gevoerd; ik zou geen smaak in dat gebraad hebben; gij kunt uwe helft nemen, maar ik geef *mijne helft aan onze diaconie ten geschenke*, tegen terugbetaling van het weidegeld." "Neen," sprak de ander, "als gij zoo royaal wilt zijn, dan geef ik mijne helft met weidegeld en al present." Daar stemde zijn vriend mede in, en de strijd van edelmoedigheid had ten gevolge, dat het koebeest aan het Nederd. Herv. diaconie kinderhuis werd toegewezen en aldaar met blijdschap ontvangen, als eene substantiële bete in den wintertijd.

— Brieven van Pinetown, in Natal, Kaap de Goede Hoop, van Aug., hangen een zeer gunstig tafereel op van de groeikracht van den bodem en van het gunstige klimaat. De Nederlanders, die van Java daarheen gekomen zijn, gevoelen zich zeer gezond en hunne kinderen worden er weder blozend van kleur, alsof ze in Holland waren. Niet alleen slaagt er de kultuur van indigo, suiker en katoen hoogst voordeelig, maar de proeven, genomen met koffij, rijst, tabak, hennep en maïs, geven ook de meest gunstige vooruitzigten.

Men heeft er vooral behoefte aan bekwame Nederlanders, om zich op de land–economie op eene uitgebreide schaal toe te leggen. Ook kunnen er landbouwers, timmerlieden en andere handwerkslieden groote dagloonen verdienen, doch zij moeten brave, vlijtige en nuchtere menschen zijn, die niet aan den drank zijn verslaafd. Nederlanders zullen er inzonderheid fortuin maken, daar zij oneindig betere kolonisten zijn dan de Engelschen. Huisgezinnen, die eenig vermogen medebrengen, kunnen er nog overvloed van goed land koopen voor een dollar de acre (een half morgen), en kunnen er binnen korten tijd de fraaije aanplantingen aanleggen van suikerriet, van koffijboompjes, van tabak of hennep, terwijl zij rondom hunne huizen zich fraaije tuinen van vruchtboomen kunnen maken. Perzik– en appelboomen enz. worden er in overvloed gevonden, sedert de Hollandsche boeren vijftien jaren geleden zich in het land Natal hebben gevestigd. In het kort; men kan zich, volgens den briefschrijver, geen beter land wenschen.

AMSTERDAM, 10 Dec. Het prov. geregtshof in Noord–Holland heeft, heden bij een breed gemotiveerd arrest, uitspraak gedaan in de zaak van den genees– en verloskundige *A. A. Pfeiffer*, beschuldigd van moedwilligen doodslag met voorbedachten rade op zijne vijf maanden zwangere huisvrouw gepleegd. Het hof heeft den voorbedachten raad niet bewezen verklaard, en aangenomen, dat het voornemen tot het plegen der daad is opgevat en volvoerd in hevige drift, opgewekt door woorden, welke de verslagene ten aanzien van den beschuldigde had gebezigd op een oogenblik, dat hij reeds door voorafgegane gebeurtenissen zich in eene zeer wrevelige en verdrietige gemoedsstemming bevond, terwijl, hoezeer tusschen het opgevat voornemen en de uitvoering verschillende handelingen hadden plaats gegrepen, deze echter alleen in dadelijk verband tot de gepleegde misdaad stonden en de eene als uitvloeisel van de andere, elkander zoodanig onmiddellijk in eene vlaag van steeds klimmende drift en woede zijn opgevolgd, dat voornemen en uitvoering door geen enkel oogenblik van meer kalm beraad zijn gescheiden geweest en derhalve als slechts eene handeling moesten beschouwd worden. Op dien grond is *Pfeiffer* schuldig verklaard aan moedwilligen doodslag, en veroordeeld tot twintig jaren tuchthuisstraf.

Van den 12den. Zoo wij vernemen, heeft het comité der houders van Spaansche 3 pCt. uitgestelde schuld van 1831, krachtens een met eenparigheid van stemmen genomen besluit, zich tot het algemeen beurs–comité gewend, met het verzoek:

"Niet te willen gedoogen, dat de effecten der eerstdaags te Madrid te veilen, of die van eenige andere nieuwe Spaansche leening, alhier ter beurze worden verhandeld of in de prijs-couranten opgenomen, alvorens door schikking of op andere wijze zal zijn voldaan aan de regtmatige en billijke eischen der houders van de Spaansche 3 pCt. uitgestelde schuld van 1831, welke door dit comité voorgestaan en door de Nederl. Regering verdedigd worden." Het is te wenschen, dat het comité aan dit billijk verzoek voldoet.

— Men meldt uit Hellevoetsluis, d.d. 10 Dec.: Jl. Vrijdag avond is bij stormweder op de ribben van den Hindert een kofschip gestrand, dat den volgenden morgen geheel onder water zat. De bemanning, benevens de kapitein, zijne vrouw en hun kind zaten in het want en hoopten op redding; doch welke pogingen men daartoe ook aanwendde, het mogt niet gelukken nabij het schip te komen. Na geruimen tijd in die allervreesselijkste positie te hebben doorgebragt, is ook hunne laatste wijkplaats voor het geweld der baren bezweken en hebben zij hunnen dood in de golven gevonden. Een persoon der bemanning, zekere *Smit*, is gered, en door hem is men den naam van het schip en van dien van den kapitein te weten gekomen, zijnde het kofschip *Gezina Catharina*, gevoerd door kapitein *Ruiling*.

— Men schrijft uit Gramsbergen d.d. 6 Dec. Voor eenige dagen werd door eenige der notabelste ingezetenen dezer gemeente het plan beraamd, om onzen geachten leeraar ds. *J. J. Ehl Weerdinge*, een blijk van liefde en achting te geven, door aan Z. Eerw. eene vette koe te vereeren. Dit plan vond dadelijk zooveel bijval bij nagenoeg al de leden dezer gemeente, dat er reeds uitvoering aan heeft kunnen gegeven worden. Eergisteren is dan ook eene goede vette koe gekocht en Z. Eerw. ten geschenke aangeboden.

ENGELAND.

LONDEN, 30 Dec. Gedurende den storm van jl. Maandag is te Dublin het stoomschip *Troubadour* in zulken ontredderden staat aangekomen, dat zijn behoud als wonderdadig wordt beschouwd. Behalve eene gemengde lading had het 600 schapen en varkens en 15 ossen aan boord, die meerendeels door het vreesselijke weder en de slingering van het vaartuig zijn omgekomen. Men was zelfs beducht voor het behoud des vaartuigs, daar alle brandstof en al het losse hout, dat men missen kon, in de diverslindende golven was verdwenen, toen men gelukkiglijk op het denkbeeld kwam, om het doode vee tot brandstof te gebruiken; zoo werden dan 150 varkens achtereenvolgend op den vuurgloed geworpen en door dit middel de machine gaande gehouden, totdat men de haven bereikte.

— Men heeft Zaturdag morgen op de reede van Portsmouth eene loodsboot aangehouden en opgebragt, die sluikhandel met tabak op groote schaal dreef. Dit heeft eenige opschudding te weeg gebragt in de haven, daar het opgebragte vaartuig, dat bestemd was om Nederlandsche schepen van de Indiën komende te gemoet te gaan, aan het Nederlandsche gouvernement behoorde.

— Op 's rijks werf te Woolwich zijn dezer dagen proeven genomen met monsters van eene nieuwe soort van zeildoek, vervaardigd deels van vezelen van den Zuid–Afrikaanschen palmboom, deels van de gewone grondstof. Dit nieuwe zeildoek is bevonden veel sterker te zijn dan het gewone. Als de uitvinder wordt genoemd een officier van de Noord–Amerikaansche marine.

— Gedurende de laatste dagen hebben op de kusten van Engeland en Ierland hevige stormen gewoed, die tal van ongelukken hebben veroorzaakt, waarmede de dagbladen zijn opgevuld.

— De onlangs als Britsch vice–consul naar Stanko (het oude Cos tegenover Halicarnassus) gezonden heer *Newton*, die tevens geleerde is, heeft op dat eiland eene gewigtige ontdekking gedaan, te weten eene begravene Grieksche stad. Op dit berigt heeft zich de admiraliteit gehaast alle noodige werktuigen voor de opgraving tegelijk met de photographische toestellen en chemicalien voor den vice–consul in te schepen. De eilanden van den Griekschen archipel bevatten nog vele bedolvene schatten, niet minder welligt dan de Napelsche bodems, alwaar het echter niemand veroorloofd is naar brons of marmer te graven.

FRANKRIJK.

De ministeriele dagbladen van Engeland stellen de uitkomst der nieuwe conferentie, die te Parijs ter vereffening der oneenigheden betrekkelijk het vredesverdrag gehouden zal worden, als eene reeds uitgemaakte zaak voor. De *Globe* stemt daarmede overeen, en houdt het voor zeker, dat het gevoelen van Engeland in de conferentie de meerderheid van stemmen voor zich zal hebben.

Men spreekt overigens steeds van eenige moeijelijkheden, welke voor de vereeniging der gevolmagtigden bijgelegd zullen moeten zijn. De mogendheden wenschen het, naar men zegt, vooraf eens te zijn nopens het vraagstuk der ontruiming van de vorstendommen, de Zwarte zee en zelfs Griekenland. Reeds is het thans half December, en men zal dus spoedig moeten weten, waaraan zich ten deze te houden, naardien,– immers naar hetgeen de *Moniteur* heeft gezegd—de bijeenkomst der gevolmagtigden nog deze maand zal plaats hebben.

— Prins *Frederik Willem*, neef van den Koning van Pruissen, wordt met vele eerbewijzen van wege den Keizer ontvangen. Vrijdag heeft hij de gedenkwaardigheden der hoofdstad bezocht, des avonds woonde hij met den Keizer en de Keizerin eene voorstelling in den grooten schouwburg bij. Zaturdag had er eene groote wapenschouwing der troepen voor den Keizer en zijn koninklijken gast plaats. Ook het volk toont zich zeer met dezen ingenomen.

— De Nederlandsche regering wordt in het *Journal des Debats* hoogelijk geprezen, ter zake van de wijze, waarop zij de onderneming tot doorgraving der landengte van Suez heeft gewaardeerd, en maatregelen heeft genomen, ten einde voor het land alle mogelijke voordeelen te trekken uit de opening van een kanaal, 't welk zeer zeker eene geheele omwenteling zal te weeg brengen in de handels–betrekkingen *aller* volkeren. Volgens de *Debats* wordt de onderneming door alle beschaafde natien, met uitzondering slechts van Engeland, ondersteund.

— In den *Moniteur* wordt verslag gedaan van de ontvangst eener bezending van het 1ste reg. grenadiers der garde, welke aan den Keizer het proces–verbaal heeft overhandigd, waaruit blijkt, dat de keizerlijke prins als regementskind in de sterkte van het corps is gebragt. Dit proces–verbaal is onderteekend door al de leden van het regement en prachtig gebonden. De kolonel heeft, aan het hoofd der deputatie, in tegenwoordigheid van den Keizer, de Keizerin en den prins, een adres van dankbetuiging voorgelezen en bij die gelegenheid den wensch uitgedrukt, dat, daar de vader had verlangd, dat het kind zou worden opgevoed in de beginselen van zelfverloochening, van trouw aan het vaderland, en gehoorzaamheid aan de wet, het regement trotsch was op de eer, aan hetzelve wedervaren;—dat hij vurig hoopte, dat, als de tijd voor den prins zou zijn aangebroken om te regeren, hij bevoegd zou zijn om te bevelen, omdat hij had geleerd te gehoorzamen.

PARIJS, 20 Nov. Een verkleed agent van politie zag onlangs des nachts drie personen in de voorstad St.–Antoine met het aanplakken van plakkaten bezig. Daar hij hen alleen niet kon arresteren, volgde hij hen in stilte tot een patrouille dien weg langs kwam, met welker hulp hij hen terstond gevangen nam. In de plakkaten werd het brood tot eenen prijs van 12 sous geeischt. Die eisch ging vergezeld van bedreigingen tegen den Keizer en een beroep op de demokratische en sociale republiek. Behalve deze 3 personen zijn ook nog anderen wegens dezelfde misdaad in hechtenis genomen. De premie, die elk agent van politie voor eene arrestatie van dien aard ontvangt, is op 50 francs vastgesteld. *Men gelooft, dat de geheime genootschappen aan* het aanplakken dier plakkaten deel hebben. Het geregtelijk onderzoek is reeds begonnen.

— Te Lyon zou voor eenige dagen eene jonge vrouw begraven worden, toen men een dof gekerm in de kist meende te hooren. Eerst sloeg men daarop geen acht, doch toen het gekerm zich herhaalde, drong de moeder er op aan de kist nogmaals te openen, en men vond de jonge vrouw uit een lethargischen slaap van verscheidene dagen weder ontwaakt.

— De stad Rhodus, welke onlangs reeds zooveel door eene aardbeving geleden had, is op nieuw door eene vreesselijke ramp getroffen. Den 6den November namelijk is de bliksem geslagen in een kruidmagazijn van die stad, dat daardoor in de lucht gesprongen is. De ontploffing was zoo hevig, dat de hechtste gebouwen en honderde huizen werden omvergeworpen, meer dan duizend slagtoffers onder hunne puinhoopen begravende.

CALENDER VOOR JANUARIJ, 1857.

D. der maand	Dagen der Week	Zons- Opg. U.	M.	Zons- Ond. U.	M.	Maangestalten.
1	Donderdag	7	30	4	39	
2	Vrijdag	7	30	4	40	
3	Zaturdag	7	30	4	41	EERSTE KWARTIER,
4	ZONDAG	7	30	4	42	den 3, 's morgens
5	Maandag	7	30	4	43	7 ure, 6 minu-
6	Dingsdag	7	30	4	44	ten.
7	Woensdag	7	29	4	45	
8	Donderdag	7	29	4	46	
9	Vrijdag	7	29	4	47	
10	Zaturdag	7	29	4	48	VOLLE MAAN,
11	ZONDAG	7	28	4	49	den 10, 's morgens
12	Maandag	7	28	4	50	4 ure, 0 minu-
13	Dingsdag	7	28	4	51	ten.
14	Woensdag	7	27	4	53	
15	Donderdag	7	27	4	54	
16	Vrijdag	7	26	4	55	
17	Zaturdag	7	26	4	56	LAATSTE KWART.,
18	ZONDAG	7	25	4	57	den 17, 's avonds
19	Maandag	7	24	4	59	11 ure, 42 minu-
20	Dingsdag	7	24	5	0	ten.
21	Woensdag	7	23	5	1	
22	Donderdag	7	22	5	[illegible]	
23	Vrijdag	7	22	5	4	
24	Zaturdag	7	21	5	5	
25	Zondag	7	21	5	6	NIEUWE MAAN,
26	Maandag	7	20	5	7	den 25, 's avonds
27	Dingsdag	7	18	5	9	6 ure, 18 minu-
28	Woensdag	7	17	5	10	ten.
29	Donderdag	7	16	5	11	
30	Vrijdag	7	15	5	13	
31	Zaturdag	7	14	5	14	

Agenten voor den Nieuwsbode.
De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:
De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
A. J. Hillebrands, Oostburg, dito.
G. P. Foltzer, Sheboygan-Falls.
J. Doornink, Milwaukie, Wis.
J. Verstegen, Little Chute, Wis.
John Wigman, te Green Bay.
J. Lendsal, Alto, Fond du Lac County.
F. Pasdeloup, 59 Clark street, Chicago.
G. van der Sijde, Hope, Illinois.
M. Jansen, Thornton, Illinois.
E. van der Stolpe, Albany, N. Y.
A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
W. A. C. Smallenburg, [illegible]
J. Aalijs, Paterson, enz. New Jersey.
H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
J. H. Jansen, Cincinnati.
J. van de Luijster, Holland, Mich.
J. Hoedeboker, Kalamazoo, Mich.
L. Dooge, Grand Rapids, dito.
[illegible] Pella, Iowa.
M. Elberg, Keokuk, Iowa.
De abonnements-prijs op den Nieuwsbode is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent vier CENTS per week! Zij, die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij de agenten aan te melden en het geld in goede bankbiljetten [illegible] franco moet gezonden worden aan
J. QUINTUS, Sheboygan Wis.